

STEZICE

DECEMBER 2001
Cena: 200 sit

SMEROKAZ

II 16756

O 2000/11112

UVODNIK	3
JOGA (slo., fra., ang.)	4
ŽABA BO OSTALA ŽABA	7
ŠOLSKI RADIO (slo., fra.)	8
STRIP (Običajen dan)	10
PIFLARKA (slo., ang.,srbh.)	12
FRANCI KEK (slo., ang., nem.)	16
21.DECEMBER (slo., ang.)	21
BOŽIČNA ZGODBA	22
CD-ji ZA POD SMREKCO	23
IGNORANCA	24
LITERARY CLUB (ang.)	25
W8, CAN'T U C? (ang.)	26
FINALLY THE TRIP (ang.)	27
ITALIJA (slo., nem.)	28
FOTOROMAN	31
EJ, BRE... (slo., srbh., ang.)	34
PORTUGALSKA (slo., nem.,ang.)	36
ŠPORTI V JUŽNI AFRIKI (slo., afrikaans)	39
NA OBROBJU ŽAMETNE NOČI	40
PESMI (ang.)	41
NI ŽIVLJENJA	42
UTRINKI ŠOLSKEGA ŽIVLJENJA	43
POSEBNOSTI VZHODNE TURČIJE	44

Glavna urednica: Jana Mikec

Tehnični urednik: Nejc Čampa

Oblikovanje: Domen Husu

Uredniški odbor: Maja Erhovnic,
Slobodan Malić,
Nejc Novak, Nejc Gazvoda

Mentorica: Renata Čampelj Jurečič

Sodelavci: Jasmina Žagar, Janez Gorenc,
Janez Vidrih, Michael Hofmann, Verena Potočnik,
Sophie Barré, Krešimir Tomas

Izdaja: Gimnazija Novo mesto

Tisk: Tiskarna Vesel

Število izvodov: 700

Fotografija z naslovnice: Oskar Savarin

UVODNIK

LETO EVROPSKIH JEZIKOV

JEZIK je vrsta družbene komunikacije. Uporabljamo ga kot sredstvo, v katerem razmišljamo, čustvujemo, si kaj predstavljamo oz. domišljamo, drugim ubesedujemo svet okrog sebe, jim sporočamo svojo vrednost, prepričanje, mnenje, hotenje o čem in ohranjamo stike z drugimi ljudmi, spreminjamo svet, drugim razodevamo sebe ...

Zaradi današnje sorodnosti med večino evropskih jezikov in nekaterimi azijskimi jeziki jezikoslovci domnevajo, da so imeli ti jeziki, med njimi tudi slovenščina, v preteklosti skupnega prednika. To je indoevropski prajezik, ki so ga govorili sredi 3. tisočletja pred našim štetjem na ozemlju današnje Azije od vzhodnih Karpatov do Turkeстана ali celo Altaja in ki naj bi bil samo eden od številnih prajezikov, ki so se oblikovali po svetu.

Indoevropski prajezik se je s preseljevanjem ljudstev razširil iz pradomovine proti Indiji, Mali Aziji in Evropi; v novih domovinah so posamezna plemena izgubila stik, zato se je njihov jezik v novih razmerah razvijal po svoje, vendar tako, da so se ohranile nekatere sorodnosti, ki so opazne še danes...

Ob letu evropskih jezikov se je naše uredništvo odločilo za malo drugačno podobo Stezice. Kot vidite že na prvi strani in kot boste opazili v nadaljevanju, so nekateri članki večjezični (v slovenščini, angleščini, francoščini, nemščini, srbohrvaščini, afrikanščini).

K sodelovanju smo povabili tudi slovenske gimnazijce ter Novomeščane, ki so v vsakdanjem življenju povezani z mladimi. Rada bi se zahvalila (poleg omenjenim) "domačim" gimnazijcem (tako dijakom kot profesorjem), ki ste pridno pisali članke in prevajali!
Hvala!

Glavna urednica

INTRODUCTION

THE EUROPEAN YEAR OF LANGUAGES

LANGUAGE is a sort of a social communication. We use it as means of thinking, feeling, performing or doing imagining, talking to others about the world around us, informing others about things we know, belief, opinion of something; making relationships with other people; changing the world, revealing ourselves to others,...

European and Asian languages are related (including Slovenian language). Linguists assume the reason for this is a common predecessor. This is "indo-european", the "first" language, which was spoken in the middle of the 3rd millenium before Jesus Christ; on the area of today's Asia; east of the Carpathian mountains to Turkestan. With migrations to India, the Near East and Europe individual races lost contact among themselves. In these new circumstances new languages developed

In the year of European languages, our editorial staff decided to make a little different image for Stezice. As you can see on the first page and you'll see through next pages that articles are written in languages (Slovenian, English, French, German, Serbian-Croatian, Afrikaans).

We contacted with Slovenian students and individuals from Novo mesto, who works with young people every day.

I would like to thank all of you, who helped this publication.

Thank you!

Editor

LJUBEZEN JE NAJVZNEMERLJIVEŠE IN NAJLEPŠE ČUSTVO. JE BISER POETIKE IN IDEAL INTIME ...

Jana Mikec

Joga postaja subkultura današnjega časa. Nosi modrost o telesu, duši in razumu. V hitrem tempu življenja ima posameznik premalo časa za svojo zasebnost, kajti pomembno mu je delovati v družbenem sistemu; če ne, izpade kot "izmeček". Ker je joga danes aktualna tema, sem iz radovednosti odšla na predavanje v Kulturni center Janeza Trdine, dne 23. oktobra, ob sedmih zvečer.

Bilo je zanimivo, predvsem pa ...drugačno. Ker mi orientalska glasba ni bila tuja, sem se z "odprtim srcem" predala mističnim zvokom indijske glasbe. Nato je sledilo predstavitev vaj iz joge, ki krepijo telo in duha. Program pa nam je še dopuščal "pašo za oči", indijski ples, ki so ga plesali včasih v templjih, v čast bogovom. Največja atrakcija večera je bil predavatelj PARAMHANS SWAMI MAHESHWARANANDA. Njegov skromen nastop so bogatile velike besede iz njegovih ust. Sprva je v uvodu analiziral simboličen pomen besede joga, ki označuje ravnotežje (primer iz ravnovesja v vesolju) in mirovanje.

Vse vidno, kot je naše telo, in nevidno (sile v telesu), kot je naš um, čustva, miselni procesi, spomin, besede, zavest, različni nivoji zavesti, je uravnotežen princip joge. Neravnovesje pomeni bolezen ali smrt.

K zdravju, ki je hkrati največje človekovo bogastvo, se lahko nagibamo s pravilno prehrano in gibanjem. Jogijske vaje so sestavljene iz dinamičnega gibanja, raztezanja in položajnega gibanja. Vaditi je treba "pravilne" vaje, ki so dobre za posameznika. Še prej pa mora jogijski učitelj znati analizirati učenca telesno, čustveno, mentalno, socialno, versko..., da lahko posamezniku pomaga ponovno vzpostaviti stik med duhom in telesom.

Predavatelj PARAMHANS SWAMI je veliko pripovedoval o človeškem umu. Vsa energija in moč sta njegov vir in deluje kot funkcija v zavesti. Ali vemo, kako razumeti um?

Imamo pet nivojev zavesti: nezavest, podzavest, zavest, nadzavest ter kozmično zavest.

Nezavest je uspavan del telesa, v katerem so spravljena (spomin) pretekla dela (npr. dobra dela, grehi, nesreča, sreča, karma,...). Ne poznamo vhoda v globoko spanje. Temu lahko pravimo usoda.

Poskušajmo se zavedati prispodobe kamna v naših rokah. To pomeni svobodna odločitev našega delovanja. Vse, kar delamo, moramo posledično biti pripravljene na reakcijo, ki bo prišla. Temu ni moč pobegniti. Rezultat je pozitiven ali negativen, odvisno, kako smo delovali. Pri negativnih posledicah ne smemo nikogar kriviti.

Podzavest se začne minuto pred trenutkom. Imamo

pet čutil, s katerimi posredujemo informacije iz zunanega sveta. To so oči, nos, usta, ušesa in roke (dotik). Ne obstaja šesti čuta (!).

Vtisi, ki pridejo v podzavest, jih sčasoma pozabimo, vendar se kasneje pojavljajo v obliki želja, poželenj in potreb. Če zatiramo takovrstne občutke nazaj v podzavest, nas to vodi k strahu, nemiru, nespečnosti, halucinacijam, fobijam in shizofreniji. Podzavest postane nevarna. Pomembno je prisluhniti si na "iskren" način.

V naši zavesti so uspavana dejanja. Npr. z meditacijo, molitvijo, jogo lahko očistimo nivo zavesti. Počasi, s tem da delamo dobra dela. Če ne očistimo zmede v glavi, jo usodno nosimo vse življene s seboj. Um pa je kot reka, kateri se ne da ustaviti toka. Tudi če reko zajezimo, bo poplavila in naredila naravno katastrofo. Zato je um potrebno usmerjati... Počistiti podzavest in zavest pomeni, da mora biti naše dejansko delovanje storjeno pozorno, zavestno.

Nadzavest pa je sveta, duhovna in božanska zavest. Ko se razvije ta nivo, se združi z **kozmično zavestjo**. Tako kot se reka zlije v morje in bi temu rekli ocean.

Z mislijo na vsakega izmed nas, ki se je udeležil predavanja, je Swami zaključeval svoj govor. Značilnosti (lastnosti, ki se pridobijo z dejanji) posameznika oddaljujejo od božanstva, kvaliteta duha pa zbližuje.

Tako tudi živali občutijo vse kot ljudje, vendar so omejeni z razumom. Zavedati bi se morali človeških lastnosti in dolžnosti, ker drugače izkoriščamo življenje.

V osnovi smo bili rojeni kot zaščitniki dobrega in ne kot uničevalci. Naučiti se je treba sprejemati ter dati. Odpuščati in ljubiti.

Poskusimo odgovoriti na naslednja vprašanja: Koliko lahko oprostim? Koliko lahko ljubim? Ali svobodno razmišljam? Imam morda verske komplekse? Imam kulturne komplekse? Dvomim v svojo narodnost?

Toleranca pomeni spoštovanje vsake religije, kulture, naroda ...! Osvobodi se predsodkov! Ne opažaj, da s tem sam sebe potiskaš k tlom? Kaj pomeni "biti človek"?

Poslovil se je PARAMHANS SWAMI MAHESHWARANANDA, rekoč: "**Bodi opora drugim za srečo in zavedaj se, da je življenje dragocen diamant, ki ga ne moreš nikomur posoditi, kupiti ali podariti ...**"

Po tako izčrpanem predavanju se mi je porodila misel: "**Sonce mi sije v obraz in misli mi plapolajo z vetrom. Gledam skozi okno in poslušam življenje...**"

L'AMOUR C'EST UN RENTIMENT LA PLUS INQUIËTANT, C'EST LA PERLE DE LA POLITIQUE ET L'IDËAL DE L'INTIMITË ...

Yoga est en train de devenir une subculture d'aujourd'hui. Elle porte la sagesse du corps et de l'esprit.

Ces derniers temps chacun trouve de moins en moins le temps de sa vie privée.

Comme yoga est une thême actuelle, j'ai participé à une conférence par ma curiosité. C'était intéressant et surtout ...différent. J'étais enthousiasmée de la musique indienne. Il y avait la représentation des exercices qui nous font plus forts. Le programme était une délectation pour les yeux: la danse indienne- l'honneur aux dieux.

La présentation de l'homme modeste P A R A M H A N S S W A M I MAHESHWARANANDA est devenue plus riche avec les grandes paroles de sa bouche.

Yoga, ça veut dire équilibre et tranquillité. Avec elle on nettoie notre subconscience et conscience, aussi on peut le faire avec méditation et prière. Ainsi on nettoie toute la confusion dans nos têtes. Il est nécessaire d'orienter notre esprit. L'esprit est comme une rivière dont cours d'eau ne peut jamais être arrêté.

Nous devrions être conscients de notre obligation, si non on ne tire que profit de la vie. Il faut accepter et donner - pardonner et aimer.

PARAMHANS SWAMI a fini sa conférence avec les mots: "Sois le support à les autres pour le bonheur et sache bien que la vie est un diamant précieux - jamais être prête, acheté ou même donné ..."

Moi, j'aime bien ajouter: "Le soleil brille sur mon visage, mes pensées flottent. Je regarde par la fenêtre et j'écoute la vie ..."

LOVE IS THE MOST EXCITING AND BEAUTIFUL FEELING... IT IS THE PEARL OF POETRY AND AN INTIMATE IDEAL...

Yoga has become the subculture of our time. It enables an understanding of the mind, body and soul. The individual has so little time for his/her privacy because of the fast way of living and work, which are the basis of our modern social system. I even heard the other dog on a telly: "Sorry, madam, I don't make love... I'm used to get it ready-made."

Yoga is a buzz word nowadays which, is why I went to the lecture at Kulturni center Janeza Trdine, on 23 October, at 7 o'clock p.m.

It was interesting, but most of all...different. The oriental music wasn't strange to me, moreover I enjoyed listening to the sound of it.

Another point to make it that we were introduced to some yoga exercises that strengthen our body and soul. What is more, we could enjoy watching traditional Indian dancing, which used to be performed in the old Indian temples in order to worship Gods; Shiva, the god of dance, who set the universe in motion by dancing stars. The greatest attraction of the evening was PARAMHANS SWAMI MAHESHWARANANDA. His modest appearance was enriched by some eternal words of wisdom he shared with us. First he analysed the symbolic meaning of the term yoga, which means balance and serenity.

This means that our body and minds should be in balance. Illness and death appear as a result of imbalance. The right nutrition and exercise keep us healthy.

Yoga's exercises are dynamical, extension and position exercises. These kinds of movements must be good for an individual. But first of all, a teacher of yoga must analyse the student's physiology, emotions, mentality, social aspects, religious... so that the individual is able to find contact between his body and spirit.

PARAMHANS SWAMI talked a lot about the human mind. For instance, energy and power are its source and are the basic functions of consciousness. Do we know how to understand our minds? What is more, we have five levels of consciousness; UNCONSCIOUSNESS, SUBCONSCIOUSNESS, CONSCIOUSNESS, OVERCONSCIOUSNESS and COSMIC CONSCIOUSNESS.

Unconsciousness is the sleeping part of a body, in which past actions are kept (for example: good work, trespass, misfortune, luck, karma...). We don't know where the entrance to deep sleep is. We could call it faith. Let's try to picture as a metaphor a stone in our hands. It represents/stands for the free will of our action.

Whatever we do, we must be prepared for reaction and consequences (to it).

We can't escape the future. The result is positive or negative, depending on how we function. For negative consequences we should not blame anyone.

Subconscious starts a minute before the moment. We have five organs of sense, with which we collect various information from the outside. These are eyes, nose, mouth, ears, hands (for touch). The sixth sense doesn't exist. Impressions, which come to our subconsciousness are forgotten after a while, however, later on they show up as a wish, desire or need. If the feelings are suppressed, this leads to fear, restlessness, insomnia, hallucinations,...

The subconscious becomes dangerous. It is important to be in touch with yourself.

In our consciousness, there are "sleeping" actions. Through meditation, prayer, yoga, the level of unconsciousness is Being. Slowly and gradually good work is done. If the confusion is not cleared up in our mind, it is fatally carried within us through all our lives. MIND IS LIKE A RIVER, YOU CAN NOT STOP THE STREAM. If the river is "dammed", the result will be a disaster. That is why the mind must be directed... It must be done carefully and consciously.

Overconsciousness is the holy, spiritual, and divine consciousness. By developing this level we make a connection with the cosmic consciousness. Like the river runs into the sea, or we should rather call it the ocean.

Swami finished his speech with a beautiful thought for everyone who was there. The nature of an individual parts him/her from divinity, while the quality of his spirit can get him closer to it.

Even animals can feel, although their minds are limited. We should know our limitations and responsibilities, otherwise we are just taking advantage of our lives.

We were born as good people. We must learn to accept and give. To forgive and love. Try to answer the following questions: How much can I forgive? How much can I love? Do I think freely? Do I have a religious complex? Do I have a culture complex? Do I doubt my nationality?

To tolerate means to respect all religions, cultures, nations...! Be free of complexes! Don't you see you're going down otherwise? What does it mean "to be a human being?"

PARAMHANS SWAMI MAHESHWARANANDA said at the end: "Be the other's luck and realise life is a precious diamond which you can't borrow, buy or give..."

When I went home I thought, despite the moon above: "The sun is shining in my face and my thoughts are floating with the wind. I'm looking through the window and listening to the story of life..."

ŽABA BO OSTALA ŽABA

Nejc Gazvoda

Smo v prihodnosti. Hja, leto 2001, kmalu 2002, lahko to zanikate? Po Kubricku (oziroma Clarku) bi morali ustvariti že prvi inteligentni računalnik, po Spielbergu bi nas že zdavnaj morala obiskati razsvetljena tuja rasa. Po napovedih vizionarskih pisateljev in režiserjev letimo po zraku, imamo zdravilo za AIDS in raka, Arabci so prijazni in razumemo se super-kul (ignoriral bom filme utopije prihodnosti, kajti še v njih najdem več svetlih točk kot v današnjem času). Je to res? Poglejmo svet je v vojni in prepad med zahodom in vzhodom se je grozljivo povečal. Začenja se doba bioterorizma in Amerika jih je končno dobila po prstih zaradi svojega neprestanega vtikanja v napačne zadeve (nihče se seveda ne vpraša, zakaj USA ni posredovala naprimer pri Nubah ne skrbite, saj bo, ko bo Nub le še kakšnih 12, da bodo izpadli heroji) in se valja v prahu in razbitinah WTC-ja ter Pentagona. Bojimo se potovati in letalske družbe propadajo. Letenje? Ne hvala, sem raje doma. Babice se po novem bojijo Arabcev in ne kupujejo več zelenjavo pri Arapiju, ker ima dolgo črno brado, pa čeprav je prijazen in najcenejši. Skinheadi pretepajo še tistih pet črncev ki po pomoti zaidejo v naše kraje in tako branijo našo narodno zavest, medtem ko se ob pomanjkanju materiala malo pomikastijo še med sabo. Rinemo in rinemo v EU in Nato, da bomo lahko tudi Slovenci plačevali več mami Evropi in umirali na oddaljenih frontah. Eh, saj smo bili že pod Avstrijo, Italijo, Nemčijo, pa bomo še pod Ameriko. Suverenost? Jaz je v globalizaciji ne vidim. Hkrati se odpiramo, vabimo tujo vojsko na našo ozemlje in imamo v parlamentu polno liberalcev, ki seveda sprejmejo čisto vse in vsakogar, medtem ko se bojimo Marilynna Mansona, ki je navaden blefer šovbiznisa. Joj, na odru je razžagal bika, moj sinček že ne bo gledal takega norca. Joj, Amerika je pobila 35 civilistov, med njimi 36 otrok nič hudega, saj so smrdljivi kamelarski Arabci, pridi sine, bova skupaj gledala 24 ur, mogoče zaslediva posnetek, kjer palestinski skrajnež odstreli nogo izraelskemu vojaku. Grdi, grdi

Palestinci. Grdi Arabci. Grdi vzhod, živel zahod! A ljudje smo povsod enaki. Ljubimo, smo žalostni, se igramo, rastemo, se učimo. In vedno znova smo žrtve sistemov, ki izkoriščajo ravno najlepše stvari, kot je vera in zaupanje v svoje lastne interese. Talibanskim otrokom ni nihče povedal, da je Osama baraba. Oni nosijo kalašnikovke, dvigujejo njegovo sliko in mislijo na to, kako se bodo lahko igrali, ko pridejo domov. In pogrešajo očeta, ki je naredil samomor. V imenu vere? Ne bi rekel. V imenu politike, v imenu izkoriščevanja, v imenu osebnih interesov velesil, v imenu... ja, v imenu zahoda. Ne vem, zakaj se preprosto ne pustimo na miru. Razumeli se ne bomo nikoli imamo drugačno vero, imamo drugačne interese, vendar smo vsi, pa naj se to sliši še tako sentimentalno in zljajnano, ljudje. Druži nas samo ena stvar kopica morilcev, preračunljivcev in brezsrčnežev, ki sedijo na oblasti. Svet vodi majhna skupina ljudi, mi pa se sovražimo med sabo in smo lutke v njihovih rokah. In umiramo pod njimi. Življenje dajemo morilcem. In tako naprej, v bleščeo in svetlo prihodnost. Aja, zmotil sem se. To je svetloba nuklearne eksplozije.

Manjkajo nam pravljice. Pravljice, v katerih majhni ljudje premagajo zlobnega kralja. Pravljice, ki vlijejo upanje in ki danes ne obstajajo več. Ko kraljična danes poljubi žabo, ta ostane žaba. Mogoče še s kakšno bradavico več. A stare pravljice so pri vseh ljudstvih enake in predstavljajo ljubezen, upanje, srečo, veselje. Predstavljajo človeka. Za zaključek naj povem, da nisem ne optimist ne pesimist. Prihodnost ne vidim ne kot grozljivo postatomsko dobo, kot je morda razvidno iz tega teksta, ne kot svetlo obdobje medsebojne povezave. Vidim jo megleno, nejasno. Prihodnosti ni. In to je morda najhujše, kar nas lahko kdajkoli doleti.

ŠOLSKI RADIO

Aleksander Bonifer, Maja Erhovnic

Ko se sliši glasba med sivimi zidovi gimnazije

Ker glasba sprosti in pomirja, so tudi na naši gimnaziji pred približno dvema leti in pol začeli vrteti glasbo po t.i. šolskem radiu. Vsak začetek glavnega odmora gre Rado, ki je tako rekoč resident, domači DJ, v svoj mali kotiček v tajništvu in pridno dela za nas in naša ušeska. Glasbeni posnetki so njegovi, večkrat pa CD-je dobi od drugih gimnazijcev, ki si želijo slišati kakšen komad iz svoje zbirke (pa čeprav imajo za to dovolj časa doma, ampak recimo, da radi delijo svoje stvari z drugimi, v tem primeru musko).

Ozvočenje je bilo vgrajeno že pred ustanovitvijo radia v tej obliki, kasneje pa so od prof. Krešota dobili še računalnik za vrtenje MP3-jev. Predvajalnik ima tako dva CD pogona, za boljše prekrivanje prehodov (ko se komad končuje, DJ že zažene drug pogon, tako da potem samo z drsnikom preklopi na drug zvočni zapis, predhodni pa se "izgubi" v zvoku novega komada).

Zvočniki po moči merijo 3W, so pa nameščeni tako,

da se predvajana vsebina sliši bolj ali manj v vsakem kotičku šole. (Atrij sicer deluje kot bi bil čudežno izoliran.) Oprema je kvalitetna, vendar zvočniki ne dopuščajo višjih frekvenc, zato so uporabo *equalizerja* opustili, ker se je pojavila škoda na zvočnikih. Z *equalizerjem* se drugače izboljšuje kvaliteta zvoka, saj s pomočjo drsnikov lahko preusmerimo poudarek na tisto, kar daje v glasbi zanimive efekte. S tem pa se pogosto večja frekvenca, ki je zvočniki ne prenesejo.

Ekipa na šoli drugače poleg Radota (le kaj bo, ko bo on odšel? kje ste mladi upi?) še dve prikupni dekleti s še bolj prikupnima glasovoma; torej Ada Zupančič in Tjaša Železnik, ki po potrebi (in potreba je kar velika) bereta obvestila za gimnazijsko javnost. Zadnje čase se predvsem s strani profesorjev pojavljajo razna negotovanja o neprimernem času, vsebini in pogostosti obvestil, tako da večkrat zaukažejo kar izklop zvočnikov. Dekleti očitkom ostro nasprotujeta in zavračata, saj kot pravi Ada "so profesorji tisti, ki največkrat naročajo branje istega obvestila po 2-krat, 3-krat". Razlogi za to, da se naročevalci obvestil ne držijo določenega termina branja ob koncu četrte ure, so tudi precej objektivnega tipa, kajti večkrat se zgodi, da je treba na brzino sklicati kakšen sestanek. Da bi si dijaki sami prebrali nadomeščanja z oglasne deske pa je tako ali tako preveč pričakovati (tukaj so razlogi lenobnega tipa).

Radio Studiosus dogaja

V sklopu šolskega radia pa poteka tudi vzporedna, morda celo širša dejavnost, to je vodenje oddaje namenjene mladim na radiu Studio D. Oddaja z naslovom Studiosus (gr. dijak) je na sporedu vsak petek ob 19.15, ujamete pa jo lahko na frekvenci 103 MHz. Kot idejna vodja ob

začetkih te oddaje se pojavlja Zupančičeva Ada: "Po prihodu na Gimnazijo sem pogrešala delo na Studiu D, kjer smo v času osnovne šole oblikovali mladinsko-otroško oddajo Frkolin. Dala sem pobudo za gimnazijsko oddajo, se zmenila za termin in k sodelovanju povabila Barbaro Mali." Barbara, takratna maturantka, je bila organizatorica dela kakšne pol leta, potem pa je zaradi obveznosti ob maturi delo prepustila drugošolki Anji Hlače. Tudi ta je prihodnje leto pobegnila v Ljubljano in organizatorsko delo je zdaj na Adinih plečih. Oblikujejo pa jo sami člani, okrog dvanajst jih je, ki vsak teden izberejo temo in jo v ekipi treh članov izpeljejo v 45 minutah, kolikor imajo na voljo. Vmes vrtijo dobro glasbo

po lastnem izboru in če se kdo že blagoslovi poklicati v eter, z njim poklepetajo. Na začetku so si pridobili celo donatorja in si s tem denarjem med drugim financirali nakup slušalk in diktafona, s katerim sedaj delajo ankete glede na tematsko vsebino in jih predvajajo v oddaji.

In še zaključek:

Sedanji člani šolskega radia v obeh pomenih besede so enotnega mnenja, da šolski radio v prihodnosti ne bo nikoli več tako dober kot sedaj, ko ga vodijo oni, ki so njegovi "ustanovitelji in neke vrste revolucionarji". (Lahko bi začeli uvajati nove člane iz nižjih razredov!??, op.p.)

LA RADIO DE L'ÉCOLE

Aleksander Bonifer, Maja Erhovnic

Quand la musique s'entend f l'intérieur du lycée

Comme la musique nous commencé f en diffuser dans trois ans.

Chaque début de pause son petit coin dans le secrétariat pour nous tous et pour nos sienne, mais si quelqu'un veut spécial ou bien seulement avec les autres, il lui apporte son

A côté de Rado, il y a encore leurs voix encore plus Toutes les deux ,nous informent les professeurs sont mécontents données f contre-temps et il n' y a correspondant.

relaxe et nous calme, on a notre lycée aussi. Ça fait presque

scolaire, Rado, notre DJ, va dans du lycée, et travaille sagement oreilles. La musique est la entendre quelque chose de partager sa musique préférée CD.

deux filles sympathiques avec charmantes: Ada et Tjaša. au besoin. Ces derniers temps, parce que les informations sont pas de contenu vraiment

La radio Studiosus

A côté de la radio de l'école, beaucoup plus importante. C'est radio Studio D. L'émission (lycéen) et se produit le vendredi f 19:15 sur la fréquence 103 mHz. Ada présente cette émission: "Quand je suis arrivée au lycée, mon travail f Studio D me manquait beaucoup. Avant on faisait une émission pour les enfants - FRKOLIN. De ma propre initiative, j'ai proposé de faire une émission pour les jeunes et j'ai invité Barbara chez nous. Elle a été notre organisatrice pendant six mois, ensuite elle a laissé son travail f sa collègue Anja. Elle-même, nous a bientôt quitté pour aller f LJUBLJANA. Il n'y a que moi qui suis restée. Nous sommes douze maintenant, f faire l'émission. Chaque semaine, on choisit un thème et puis trois d'entre nous, dirigent l'émission pendant 45 minutes. On diffuse aussi de la musique ou bien, on bavarde avec un invité. Au début, nous avons même un sponsor. Avec son argent, on a acheté des récepteurs de radio et un dictaphone. Ça nous aide beaucoup pour faire des sondages et puis pour les diffuser dans l'émission."

L'équipe de l'émission croit que la radio ne sera plus jamais aussi bonne que celle d' aujourd'hui. Bonne chance!

OBIČAJEN DAN OBIČAJNEGA GIMNAZIJCA

KONEC

Domen Husu

What kind of a nurd are(n't) you?

Slobodan Malić

Dear sons and daughters (yes, specially daughters) of mother Gymnasium Novo mesto, for an introduction only three words: YOU'RE ALL COUNTED IN! wait, that's four words! Well... (P.S.: Pleasent reading!)

"ARTIFICIAL CHICK" NURD is the leading nurd species of our mother Gymnasium. Sometimes I think there's a million of them, but that's probably due to overdose of..... non-sleep. Their main moto is: "Be tight!" Everything counts: shirts, T-shirts, tights, panties, skirts, heads,... everything's tight! Image is no.1 on the list (school is of course self-understood, so it's not listed, but it is necessary to bring forward the image (goal of education: a suit and tie (What kind of a suit, Johnny-boy? The tight one, the tight one!) with a mini-skirt, which covers 5% of the leg and beneath which tight panties can be seen (Johnny is silent this time, cause he's already sitting at the form with an E "...you know, to get an A, you have to up-build your knowledge, and form new questions, which are essential for development of science bla bla bla bla...") and of course everyday answers: "Yes, boss!"). Actually I can shorten these "gals" future with only four words: "Sex in the city". Favourite performer Christina Aguilera has to match countless dance "diddies" on which the above mentioned species likes to ...hmm... appoint herself in crowded, as well as steamy discos (only till three a.m, like it was arranged with the parents god forbid her coming back at four). I could write more but (frankly) I'm bored. For the conclusion allow me to rearrange the words of an american comedian Rosie O'Donnell: You know what Britney Spears and The Powerpuff girls have in common? The same bed-time 9.15".

The "LOKALPATRIOT" NURD is something different. This kind is less common. The issue here is also simple. Dressing-up is trying to be as dark and "rockish" as well, so I revealed the most favourite type of music (rock). Of course it's not a rule. The deeper the music is, the better. The favourite song is "Zvijaj, zvijaj travčico"(?). Of course two pockets of cigarettes a day is a necessity as well. Girlies have tons and tons of personal problems too (which become the center of attention after homework is done (certainly)). The debates about ecological, social and humanitarian problems aren't left out either. Dissatisfaction with this materialistic world of ours is at the top of the pops at this age. But there are individuals of the same species, who stick out a bit (but these are mostly all flower-power alternatives treats like: "I'm so deep and complexed that even I don't understand myself...").

"NURDISH" NURD ("SHNURD" (I'm so creative!)) is (obviously) the most nurd-like specie of our mother Gymnasium. Coming from "the

surroundings of Novo mesto" (only a daughter of a military officer or of a professor (hmm...)) can be found from town), what can be seen in boring dialogues and regularly done homework (let's not forget tight relations with professors).The girl has also a number (or at least one) of extra occupations for camouflage how she doesn't study much: "I haven't had any time, I was at my drama class..." and similar crap can be heard from the mouth of this species, but I can't help myself imagining her at 2 a.m. sitting behind her desk doing the 198th mathematic exercise, and she's so overwhelmed, because after every hundred exercises she can take a two minute break (oh, Mrs Hržica would sing!). Therefore I have to watch these sleepy, pale faces (these corpses), how they "actively" cooperate in the school tempo, and the government is wondering why are there so many suicides (?). Allow me to conclude with a serious thought (although I know you would prefer a sarcastic one for more successful "oppressing"... (let's just say that I'll grudge udege it this time)), I think that each of you knows for yourselves what and where you are and how you live your... hmm... life.

"WANNABE SOMETHING DIFFERENT" NURD could be some kind of upper-species of the "lokalpatriot nurds" (or just a part of the species or whatever!). These "gals" are usually from those same vicinity of this town, that's why they have to (for starters) fight the fact that they are boring. But obviously the matter is not that hopeless after all. You just have to invent something new and you're "in", the part of our mother Gymnasium (you know, this is not just any kind of mother part of which you are already because she gave birth to you (clearly), but you have to be inventive to become a part of this "second" mother (I guess you all know that Gymnasium hasn't grown on a banana tree (as it would be better explained by prof. Bajc))). For example you can start listening to Marilyn Manson and your effort will be repayed 'cause you're going to be "something else" (a special colour would get along quite well with the image, like black, if we're talking about MM a sign of the unreachable depth, the eternal tiredness upon the simplicity of lives which are surrounding you bla bla bla...). Or you can become obsessed with a country, for example Russia, and so you're dressing like a polar bear because there's about 99°C in Syberia at the moment. And you're "in", part of the family. Everybody's happy! Certainly there's a lot of these "creatures" at our school (not really inventive ones but creatures for sure), that's, why I have my eyes wide open, so I can notice you cause that's how I'm fulfilling your goal and I'm sparing you of any dissappointments which you're having over your poor boring nurd lives (propably at the moment someone has a mean wish to tell me, that it would be enough for me if I just faced a mirror but what can I say, that's what this school is about). (By the way, French classes are often full of this kind of nurd species, because this is a way of being a nurd as well as being something different, something deeper, something more (bla).....).

MALE NURDS (the "rough" gender I suppose) are less interesting (as numerous), that's why I'm

going to describe them (us) in just one paragraph. We sort them out depending, on which species of female nurd are they thinking when they're jerk... off (no, I'm just kidding (not about the jerk... off part)). I think I can easily compare this classification with the girly one, except that maybe we, boys, like to stare at computers more often (especially when we're je...) and that maybe we don't have so many hypocritized masks for camouflage of our "nurdism" (I don't feel like mentioning basketball and soccer (since I've already mentioned one kind of sport...)), but that's why there's more time left for school. And the male gender is not even intellectual enough to invent anything and not even close to making this "anything" work!

EPILOGUE: All in all what do you actually know? Nothing. I guess you're not to blame, cause you're probably doing best you can (or not, what do I know). But for the conclusion let me write a thought that has just crossed my mind: "Schooling at Gymnasium is like buying a wallet with a certain style. If you don't have one, you just invent it."

(P.S.: In what species should I put myself?..... I know! "Shnurd"!)

Kakšen/a piflar/ka (pa ni-)si?

Dragi sinovi in hčere (da, predvsem hčere) matere Gimnazije Novo mesto, za uvod samo tri besede: UVRŠČENI STE VSI! (P.S.: Pleasant reading!) Ker dame ponavadi nimajo prednosti, jo bodo tukaj imele:

"PLEH PIČ..." PIFLARKA je vodilna piflarska "vrsta" naše matere Gimnazije. Včasih se mi zdi, da jih je na milijone, a je to najbrž le zaradi prevelikega odmerka..... nespanja. Glavni moto jim je: "Bodi popet!" V poštevek pride vse: majčke, srajčke, pajkice, hlačnice, tangice, glavice... - vse je popeto! Imidž je na prvem mestu (šola je seveda samoumevna, torej je ne uvrščajo, potrebna pa je le za uveljavljanje imidža (cilj izobraževanja: kostimček (kakšen kostimček, Janezek? Popeti, popeti!) z miniko, ki pokrije 5% nog, in pod katero se vidijo tangice (Janezek je tokrat tiho, ker že sedi v klopi z dvojko "... veste, za 5 je treba nadgrajevati znanje in postavljati nova vprašanja, ki so pomembna za razvoj znanosti bla bla bla bla bla...") in seveda vsakodnevni odgovor: "Da, šef!"). Pravzaprav lahko prihodnost teh "dečv" skrajšam v štiri besede: "Sex in the city". Najljubša izvajalka Christina Aguilera se kosa z nešteto znanimi plesnimi skladbicami, na katere se zgoraj omenjena vrsta rada ...hmm... "nastavlja" v polnih, kot tudi potnih diskotekah (seveda samo do treh, kot je bilo dogovorjeno s starši bog ne daj, da bi prišla ob štirih). Lahko bi še pisal, ampak mi je dolgčas. Naj še za zaključek preuredim besede znane ameriške komičarke Rosie O'Donnell: "You know what Britney

Spears Powerpuff girls have in common? The same bed - time - 9.15".

and The Powerpuff girls have in common? The same bed - time - 9.15".

"LOKALPATRIOT" PIFLARKA je nekaj čisto drugega. Teh je malo manj. Tudi tu je zadeva čisto enostavna. Oblačenje je po možnosti čim bolj temno in "rokersko" no, pa sem odkril najljubšo glasbeno zvrst (rock). Seveda, to ni pravilo. Čim je glasba globlja, tem je boljša. Najljubša pesem je "Zvijaj, zvijaj travčico"(?). Seveda obvezni sta tudi dve škatlici čikov dnevno. Punčke imajo tudi tone in tone osebnostnih problemov (s katerimi se ukvarjajo, ko so domače naloge že narejene seveda). Seveda ne izostanejo niti debate o ekoloških, socialnih in humanitarnih problemih. Nezadovoljstvo z materialnim svetom je še posebej v teh letih na vrhuncu. So pa tudi posameznice iste vrste, ki malce izstopajo (to so pa večinoma same flower-power variante v stilu: "Sem tako globoka in kompleksna, da še same sebe ne dojemam...").

"PIFLARSKA" PIFLARKA je (očitno) najbolj zapiflana vrsta naše matere Gimnazije. Doma iz "okolice Novega mesta" (iz mesta se najde le kakšna hčerka oficirja ali profesorja (hmm...)), kar se vidi v dolgočasnih dialogih in vestno opravljenih domačih nalogah (da ne pozabim perfektnih odnosov s profesorji). Punčka ima tudi kopico (ali pa vsaj eno) izvenšolskih dejavnosti za kamuflažo, kako se malo uči. "N'č časa nis'm 'mela, s'm b'la na dramskem..." in podobna sranja se pogosto slišijo iz ust te vrste, a kaj, ko si ne moreš pomagati, da si je ne bi predstavljal ob dveh zjutraj za svojo pisalno mizo, kako rešuje že 198. matematično nalogo vsa presrečna, saj si lahko po vsaki stoti vzame dve minuti prediha (oh, Mrs Hrčica would sing!). Potem pa v šoli gledam te zaspane, blede obraze (te mrličce), kako "aktivno" sodelujejo v šolskem tempu, država pa se sprašuje, le zakaj je toliko samomorov (?). Če lahko zaključim z resno mislijo (čeprav vem, da bi vam vsem za čim uspešnejše potlačevanje bolj odgovarjala kakšna sarkastična... (recimo, da vam je tokrat ne privoščim)), menim, da le vsaka zase dobro ve, kaj je in kje je in na kakšen način živi svoje... hmm... življenje.

"WANNABE SOMETHING DIFFERENT" PIFLARKA bi lahko bila neka nadvrsta "lokalpatriot" piflark (ali le del te vrste ali..... whatever!). Te "dečve" so ponavadi doma iz tiste iste okolice mesta, zato se morajo boriti že s tem dejstvom, da so pač..... dolgočasne. Ampak očitno zadeva le ni tako brezupna. Le nekaj novega si izumiš, pa si "in", del matere Gimnazije (veste, to ni navadna mater, katere del si že itak, saj te je "skotila", ampak moraš biti inovativen, da postaneš del "ta druge" matere (saj že vsi veste, da Gimnazija ni kar tako z banane zrasla (kot bi to pojasnila prof. Bajčeva))). Na primer lahko začneš poslušati Marilynna Mansona, pa je že vsega truda konec, kajti s tem si "something else" (zraven pride tudi kakšna barva, v primeru MM je to črna znak nedosegljive globine, večne vsevednosti bla bla bla...). Ali pa postaneš obseden z neko državo, npr. Rusijo, in tako se oblačiš v polarnega medveda, saj je v Sibiriji trenutno cca. 99°C. In si "in", član družine. Everybody's happy! Seveda je teh "čudosti" na tej

šoli kar nekaj (ne ravno inovativnih, a čudosti vseeno), zato vselej odpiram oči, da vas zaznam, kajti tako izpolnim vaš cilj in vam odlašam razočaranja, ki jih gojite nad svojimi ubogimi zdolgočasenimi piflarskimi življenjci (najbrž ima kdo trenutno žlehtnobno željo, da mi pove, da bo dovolj, če se le pogledam v ogledalo a kaj čem, vse to je Gimnazija). (By the way, ponavadi so "francoski razredi" polni osebkov te vrste, saj se na ta način lahko in piflajo in imajo za "something different, something deeper, something more.....").

vseeno), zato vselej odpiram oči, da vas zaznam, kajti tako izpolnim vaš cilj in vam odlašam razočaranja, ki jih gojite nad svojimi ubogimi zdolgočasenimi piflarskimi življenjci (najbrž ima kdo trenutno žlehtnobno željo, da mi pove, da bo dovolj, če se le pogledam v ogledalo a kaj čem, vse to je Gimnazija). (By the way, ponavadi so "francoski razredi" polni osebkov te vrste, saj se na ta način lahko in piflajo in imajo za "something different, something deeper, something more.....").

PIFLARJI (torej predstavniki močnejšega spola) pa so manj zanimivi (kot tudi številčni), zato jih (nas) bom opisal samo v enem odstavku. Zadeva je sila enostavna. Razvrščamo jih na vrste, odvisno od tega, na katero vrsto piflark mislijo, ko si ga drk... (ne, hecam se (pa ne v zvezi z drka....)). Mislim, da lahko potegnem pri razvrščanju podobne povezave s puncami, le da mogoče fantje malce bolj buljimo v kompjuterje (še posebej, ko si ga ...), pa da mogoče niti nimamo toliko hinavskih mask za kamuflažo našega piflarstva (ne da mi se omenjat' košarke in nogometa (ko sem že rokomet...)), zato nam pa ostane več časa za šolo. Pa možki spol ni niti toliko intelektualen, da bi si sploh kaj izmislil, kaj šele, da bi mu to delovalo!

EPILOG: Konec koncev, kaj pa sploh veste? Nič. Saj niste niti sami krivi, pač delate najbolje, kot znate (al' pa ne, kaj jst vem). Za zaključek pa naj napišem eno misel, ki sem se je ravnokar spomnil: "Šolanje na gimnaziji je kot kupovanje denarnice z določenim stilom. Če ga nimaš, si ga pač izmislíš."

(P.S.: Le kam naj uvrstim sebe???..... "piflarski" piflar!!!)

(Pa) kakva štreber/ica (to ni-) si?

Slobodan Malić

Dragi sinovi i kćere (da, osobito kćere) majke Gimnazije Novo mesto, za uvod samo tri riječi: PLASIRANI STE SVII! (P.S.: Pleasant reading!) Pošto dame inače nemaju prednosti, ju ovdje imaju:

"JEFTINA RIBA" ŠTREBERICA je vodeća štreberska vrsta naše majke Gimnazije. Ponekad mi se čini, da jih ima na milijone, al' je to vjerovatno samo zbog prevelike doze..... nespavanja. Glavni moto jim je: "Budi uzak!" U obzir dolazi sve: majice, košuljice, tajice, hlačice, tangice, glavice,... sve je usko! Imidž je na prvom mjestu (škola je naravno "samodobjmljiva", zato nije plasirana, al' je nužna za promidbu imidža (cilj školovanja: kostimič (kakav kostimič, Ivica? Uski, uski!) sa minicom, koja pokriva 5% nogu, i pod kojom se vide tange (Ivica ovaj put šuti, pošto već sjedi u klupi sa dvicom "...znate, za 5 treba nadgrađivati znanje i postavljati nova pitanja, koja su bitna za razvoj znanosti bla bla bla bla bla...") i naravno svakodnevni odgovor: "Da, šefe!"). Zapravo mogu budućnost tih "djevojaka" skratiti u četiri riječi: "Sex in the city". Najomiljenija izvođačica Christina Aguilera se gura sa bezbroj poznatih plesnih pjesmica, na koje se gore spomenuta vrsta voli da... hmm... "nastavlja" u punim, kao i znojavim diskotekama (naravno samo do 3, kako je bilo dogovoreno sa roditeljima bože ne daj, da dođe u četiri). Mogao bi još pisati, al' mi je dosadno. Samo da još za kraj preuredim riječi poznate američke komičarke Rosie O'Donnell: "You know what Britney Spears and The powerpuff girls have in comon? The same bedtime 9.15".

"LOKALPATRIOT ŠTREBERKA" je nešto sasvim drugo. Tih ima manje. I tu je situacija vrlo jednostavna. Oblačenje je po mogućnosti što tamnije i "rokersko" -evo, baš sam otkrio i njihov tip muzike (rock). Naravno, to nije pravilo. Što je glazba dublja, tim je bolja. Najomiljenija pjesma je "Zvijaj, zvijaj travčico"(?). Obavezne su isto dvije kutije pljuga dnevno. Dijevojčice imaju i tonu osobnostnih problema (sa kojima se bave nakon obavljene domaće zadaće naravno). Ne izostaju ni debate o ekološkim, socialnim i humanitarnim problemima. Nezadovoljstvo sa materialnim svijetom je u tim godinama na vrhuncu. A ima pojedinki iste vrste, koje malo izstupaju (a te su većinom same flower power variante u stilu: "Ja sam tako duboka i kompleksna, da i samu sabe ne shvaćam...").

"ŠTREBERSKA ŠTREBERICA" je (očito) najzaštrebanija vrsta naše majke Gimnazije. Živi u "okolini Novoga mesta" (iz grada se može naći samo kćer kojeg oficira ili profesora (hmm...)), što se vidi u dosadnim dijalozima i bezprijekorno napravljenim domaćim zadacima (da ne zaboravim perfektno odnose sa profesorima). Djevojka ima i brdo (ili bar jednu) vanškolskih aktivnosti za kamuflažu, kako se malo uči: "Nisam uopšte imala vremena, bila sam na dramskom..." i slična sranja mogu se čuti iz usta te vrste, a što kad ne mogu, da si je ne predstavljam u dva ujutro za

svojim pisaćim stolom, kako rješava već 198. matematičku zadaću sva presretna, pošto može nakon svakih sto napraviti pavzu od dvije minute (oh, Mrs Hržica would sing!). A onda u školi gledam te pospane, blijede face (te mrtvace), kako "aktivno" sudjeluju u školskom tempu, a država se pita, kako to, da ima toliko samoubistava (?). Ako mogu zaključiti sa malo ozbiljnosti (iako znam, da bi vam za uspješnije potiskivanje bolje odgovaralo malo sarkazma...), mislim, da svaka za sebe najbolje zna, što je i gdje je i na kakav način živi svoj... hmm... život.

"WANNABE SOMETHING DIFFERENT" ŠTREBERICA bi mogla biti neki "izrod" "lokalpatriot" štreberica (ili samo dio te vrste ili..... whatever!). Te "djevojke" su običajno iz one iste "okoline grada", zato se moraju boriti već sa činjenicom, da su eto..... dosadne. A očito situacija i nije tako beznadna. Samo si nešto novo izmisliš, i već si "in", dio majke Gimnazije (znate, to nije obična majka, koje dio si već ionako, pošto te "porodila", nego moraš biti inovativan, da postaneš dio ove druge majke (svi već znate, da Gimnazija nije baš iz banane izrasla (kako bi to objasnila prof. Bajc Šerovič))). Na primjer možeš početi slušati Marylina Mansona, pa si skратиš sav trud, jer si već sa tim "something else" (pored dobro stoji i kakva boja, u slučaju MM je to crna znak nedohvatljive dubine, vječne more od jednostavnosti životića, koji te obkružuju bla bla bla...). Ili postaneš opsjednut sa jednom državom, npr. Rusijom, i tako se oblačiš u polarnog medvjeda, jer je u Sibiriji trenutačno oko cca. 99°. I tako si "in", član obitelji. Everybody's happy! Na ovoj školi je tih "čudosti" dakako nekoliko (ne baš inovativnih, al' čudosti svakako), zato uvijek otvaram oči, da vas zapazim, jer tako ispunjavam vaš cilj i odgađam razočaranja, koje gajite prema svojim jadnim dosadnim štreberskim životićima (moguće, da sada netko ima želju, kazati mi, da bi bilo dosta, da se samo pogledam u ogledalo a šta mogu, sve je to Gimnazija). (By the way, običajno su "francuski" razredi puni primjeraka te vrste, jer na taj način mogu i da štrebaju i da se imaju za "something different, something deeper, something more.....").

ŠTREBERI (dakle predstavnici jačeg spola) su manje zanimljivi (kao i brojni), zato ću jih (nas) opisati samo u jednom paragrafu. Slučaj je sila jednostavan. Razvrstavamo jih na vrste, ovisno od toga, na koju vrstu štreberice misle, kad si ga drk... (ne, šalim se (pa ne u vezi sa drka...)). Mislim, da je plasiranje ovdje vrlo slično ženskome, samo da možda dečki malo previše buljimo u kompjutere (osobito, kad si ga...), i da moguće ni nemamo toliko lažnih maski za kamuflažu našeg štreberstva (ne da mi se spominjati košarke i nogometa (kad sam već rukomet...)), al' nam zato ostane više vremena za školu. Pa muški spol i nije ni toliko intelektualan, da si uopće išta izmisli, a da mu to još i djeluje!

EPILOG: Kraj krajeva, šta vi uopće znate? Ništa. A niste ni sami krivi, radite najbolje što znate (ili ne, šta ja znam). Dozvolite mi, da za kraj napišem jednu misao, koju sam se baš sjetio: "Školovanje na Gimnaziji je kao kupovanje novčanika sa stilom. Ako ga nemaš, si nešto izmisliš."

(P.S.: Samo kud' ću svrstiti sebe??? "štreberski" štreber!!!)

Franci Kek: K' bi vsaj sneg nehal padat

Nejc Novak

Intervju je potekal v znamenju snega. Čez okno knjižnice sva skupaj z Majo ogledovala zasneženo okolico in uživala ... dokler se nisva skoraj utopila v snežno-vodeni brozgi, ko sva stopila skozi vrata naše ljube šole. Z močno debato o tem, ali ti bolj koristijo škornji ali plavutke, sva nekako priplavala da novomeške legende. Mislim, da mu lahko rečemo legenda. Vsako leto pripelje v Novo mesto 20 000 obiskovalcev in priljubljene domače in tuje izvajalce. Sodeluje pri nastajanju vedno boljših že vseslovensko znanih dolenskih (do sedaj) nizkopračunskih komedij, da o drugih aktivnostih sploh ne govorimo. In od resnih odgovorov (in vprašanj) smo prišli do...

Kaj se je letos dogajalo na Rock Otočcu? Kakšen je bil obisk?

Obisk je vsako leto večji in tudi letos je bilo tako. Poznal pa se je tudi nastop skupin, kot so Asian Dub Foundation, Living Colour in Fun Lovin' Criminals. Druga značilnost letošnjega Rock Otočca pa je bila naša zahteva, da se na Rock Otočcu ne poziva k nasilju, nestrpnosti in uživanju prepovedanih drog. Kljub polemikam je zadeva naletela na plodna tla odzvale so se tako mlade kot že uveljavljene skupine. Prijavljenih je bilo še enkrat več mladih izvajalcev kot lani. Nekateri so na to temo posneli tudi pesmi in videospote, npr. Toxic. Urad za mladino je začel z akcijo izdal bo promocijski CD vseh, ki prepevajo na to temo.

Ima pa Rock Otočec tudi kakšno pomanjkljivost, prav je, da se jih zavedamo. Spet je bilo nekoliko

premalo tušev, sanitarije so bile v določenih obdobjih premalo očiščene. Zgodilo se nam je, da so v določenem obdobju varnostniki prihajajočim iz nahrbtnikov jemali hrano. To je bilo samo v enem obdobju, za to početje pa seveda nismo vedeli.

Ali je na Rock Otočcu prišlo do uživanja prepovedanih drog?

Problem drog ni problem Rock Otočca, pač pa je problem celega sveta. In če glasbeniki, ki vplivajo na mladino, ter vsi ostali lahko nekaj storimo, je to potrebno storiti. Na Rock Otočcu vsako leto deluje policija v civilu. Nanjo seveda ne moremo vplivati. Lani so odkrili 43 primerov uživanja marihuane. Trdih drog pa niso odkrili. To je torej 40 uživalcev na 3 krat po 7000 obiskovalcev.

Si znan borec proti drogam. A si kdaj poskusil kdaj kakšno nelegalno drogo?

Nisem. Ne kadim, tudi trave nisem nikoli poskusil. Nisem. Ne morem povedati drugače.

Kakšni so načrti poleg izboljšave sanitarij za Rock Otočec naslednje leto?

Izboljšati moramo teren, skušali bomo povečati dogajanje čez dan. Trudimo se pripeljati čimbolj kakovostne in popularne skupine. Odvisno je, kaj bo z Ameriko. Vse ameriške skupine so namreč v tem obdobju odpovedale turneje po Evropi. S predizbori gremo letos še širše. Imeli bomo dva predizbora na Hrvaškem, enega pa v Bosni, Avstriji ter Italiji.

Lani si govoril predvsem o širitvi ciljnega občinstva na države nekdanje Jugoslavije. Je letos cilj morda populacija držav srednje Evrope?

Posamezniki iz Evrope že prihajajo. To so posamezniki, ki za festival zvedo preko Interneta ali kaj podobnega. Za letošnjo promocijo pa je naš cilj zamejska Avstrija in severna Italija.

Je v možno v Sloveniji, v Novem mestu, organizirati tako velik festival, da bi z njim pokrili države bivše Jugoslavije in še nekatere države srednje Evrope?

To bo čez tri leta. Nekaj takega so letos že poskušali v Ljubljani, vendar so ugotovili, da to ni tako preprosto. Stvar je propadla, za izvedbo velikega festivala je namreč potrebna tradicija. Težko je kar iz prve nekam skočit. Vztrajno postajamo vedno večji.

Predlani je bilo novomeških skupin na Rock Otočcu nekoliko manj, lani spet nekoliko več, kaj pa letos in zakaj?

Predlani jih ni bilo zato, ker so bili vsa tri leta poprej. Festival pa ni bil več le dolenski, pač pa slovenski. Res je, da "forsiramo" domače skupine, preveč jih pa tudi ne smemo. Letos bodo spet tudi lokalne zasedbe, predizbor bo tu, v Novem mestu, v Lokalpatriotu.

Koliko ur si v treh dneh Rock Otočca spal?

Tri ure. Vsak junij tudi shujšam šest kilogramov... in jih dobim nazaj do konca avgusta. Prvo pivo sem spil v nedeljo ob enajstih zvečer, ko je začela igrati zadnja skupina.

Si kot glavni producent končal svoje organizacijsko delo pri filmu Na svoji Vesni in čaka delo samo še tehnike ali ...?

Producent mora poskrbeti, da je film v nekem dostojnem roku tudi zunaj. Do tega pa pri našem filmu ne pride zato, ker imamo zelo malo denarja. Lahko montiramo na VPKju, kjer nam grede zelo na roke takrat, ko so ljudje in prostori prosti. Tudi vsi ti ljudje niso plačani. Tukaj nastopijo težave. V resnici pa smo počakali, da je Rebeka Dremelj pač postala miss Slovenije, sedaj čakamo še, da bo Matjaž Javšnik postal mister Slovenije (smeh). Rad bi pa dodal še, da je v Ameriki je prišlo do trčenja plovila v pomemben objekt, v našem filmu pa plovilo trči v najpomembnejši objekt v Novem mestu.

Bo film viden na filmskem platnu?

Na filmskem skladu smo dogovorjeni, ko bo film zmontiramo, jim ga prinesemo pokazat in odločitev je njihova. Ali bo dal sredstva za presnemavanje ali ne. To so pač tako veliki stroški, ki jih sami ne zmoremo. Gibljejo se med 150 000 in 200 000 mark.

Kakšna pa je verjetnost, da bomo film gledali v kinematografih?

50-odstotna.

Mogoče že pripravljate naslednji projekt?

S Sašom Đukićem se pogovarjava, da bi delala eno oddajo, ki naj bi temeljila na skriti kameri in na zanimivih pogovorih z zanimivimi gosti. Sam naj bi se ukvarjal s skrito kamero, Sašo pa z gosti.

Si bolj osredotočen na delo pri Festivalu Novo mesto ali na kakšen projekt?

Erm.. da bi sneg nehal padat.

A te sneg moti?

Ja... zaradi vožnje.

Smučaš? Se mogoče ukvarjaš s kakšnim drugim športom?

Ne smučam. Meni sneg samo malo narobe hodi. (smeh)

Kaj pa košarka?

Ja... košarka je pa del preteklosti in sedanje rekreacijske zagnanosti ... ali palenobe.

Kakšni so tvoji spomini na srednjo šolo?

Če bi tja hodil še enkrat, bi med poukom poslušal. Ne bi samo čakal na konec ure. To, kar ti tam povejo, moraš danes plačevati tečaje, npr. tuji jeziki.

Govoriš tuje jezike?

Švoh angleščina.

Podgurščina?

Moj domači jezik.

Slovenščina?

Se trudim. (smeh)

Piješ alkohol?

Za prebavo.

Kakšen je tvoj življenjski cilj?

Pot je važna.

Imaš še v načrtu politično kariero?

Da.

Katera funkcija?

Ne vem. Te stvari me veselijo, kakšno funkcijo bi imel, pa ne vem.

V kateri stranki pa bi kandidiral?

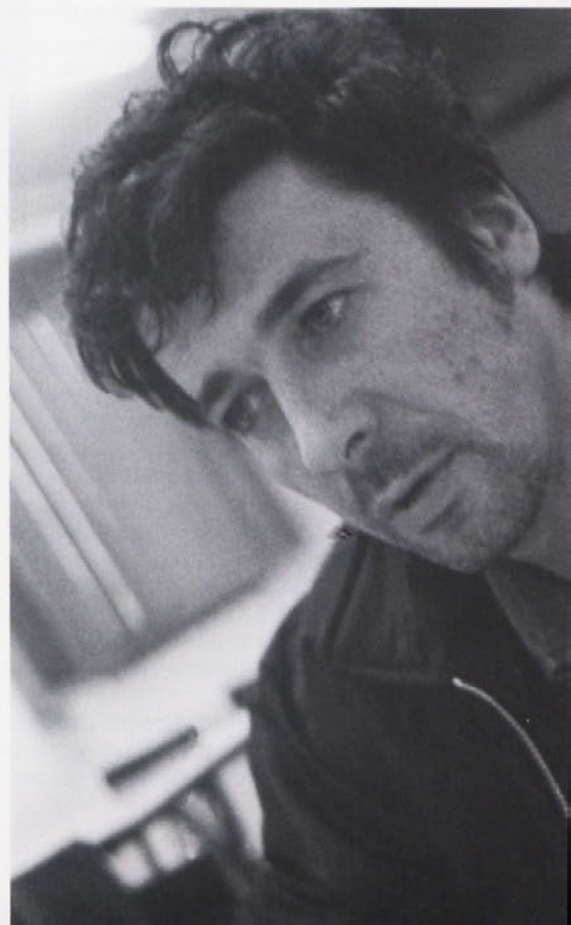
Hm... zame ni nobene prav primerne stranke. Nisem se čutil bližjega ne levemu, ne desnemu bregu. Potem se je pojavila SMS, ki naj bi bila nekako vmes. Bomo videli, kam se bo SMS v prihodnje razvila.

Če boš opravljal kakšno politično funkcijo, kaj se bo zgodilo z Rock Otočcem?

Rock Otočec bo takrat že tako uveljavljen, da ga bodo lahko delali tudi ljudje, ki sedaj sodelujejo.

Hvala.

Še kdaj.

Franci Kek: Wenn's nur aufhört zu schneien

Nejc Novak

Das Interview hat im Zeichen des Schnees stattgefunden. Mit Maja zusammen habe ich durch das Fenster die verschneite Natur beobachtet und es genossen... solange wir nicht durch die Schulertur gingen und beinahe in der Maische ertranken! Mit einer starken Debatte darüber, ob uns bei diesem Wetter besser die Stiefel oder die Schwimmflossen dienen, sind wir zu der Novomesto-Legende gekommen. Ich glaube, wir können sie so nennen. Jedes Jahr bringt sie 20.000 Besucher, heimische und fremde Bands nach Novo mesto. Sie arbeitet bei immer mehr bekannten Filmen in Slowenien mit, die in Novo mesto sehr berühmt sind. Von einer anderen Beschäftigung wollen wir nicht sprechen. Und von ersten Antworten (und Fragen) sind wir dazu gekommen...

Was war dieses Jahr bei dem Rock Otocec Festival los? Wie hoch war der Besuch?

Der Besuch steigt mit jedem Jahr an und auch dieses Jahr war es so. Dazu haben auch die Auftritte der Gruppen Asian Dub Foundation, Living Colour und Fun Lovin' Criminals viel beigetragen. Die zweite Besonderheit beim diesjährigen Rock Otocec war auch unsere Forderung, dass wir auf dem Festival keine Aufrufe zur Gewalt, Ugedult und Drogen machen wollen. Trotz einigen Schwierigkeiten hat die Sache gut geklappt es haben sich junge wie schon bekannte Gruppen gemeldet. Es waren doppelt so viele Gruppen angemeldet wie voriges Jahr. Einige haben zu diesen Themen auch Lieder geschrieben und Videos gemacht, wie zum Beispiel Toxic. Das Amt für Jugendliche hat ein Projekt gestartet. Sie werden eine CD herausbringen, auf der alle Songs mit der Thema drauf sind.

Aber Rock Otocec hat auch einige Mängel, es ist richtig, dass wir uns dessen bewusst sind. Schon wieder hatten wir zu wenig Duschen und die Sanitäranlagen waren nach einiger Zeit etwas zu wenig sauber. Es ist uns passiert, dass zu einer bestimmten Zeit die Sicherheitsmänner den Gästen das Essen aus den Ruckäcken herausgenommen haben. Davon haben wir nichts gewusst.

Gab es bei Rock Otocec Drogen?

Das Drogenproblem ist nicht das Problem von Rock Otocec, sondern das der ganzen Welt. Und wenn

die Gruppen auf die Jugend einen Einfluss haben, und andere ein bisschen dazu beisteuern können, dann müssen wir etwas dazu tun. Bei Rock Otocec ist jedes Jahr die Zivilpolizei tätig. Auf die haben wir keinen Einfluss. Letztes Jahr haben sie 43 Fälle von Gras ermittelt. Harte Drogen waren nicht im Spiel. Das sind 40 Drogenkonsumenten bei 20.000 Besucher.

Du bist ein bekannter Kämpfer gegen Drogen. Hast du schon mal eine illegale Droge probiert?

Nein. Ich rauche nicht, und ich habe auch kein Gras probiert. Ich hab's nicht. Ich kann es nicht anders sagen.

Was sind deine Ziele für die Verbesserung des Rock Otocec, außer der Sanitäranlagen?

Wir müssen das Gelände verbessern und versuchen, die Tagesereignisse zu verbessern. Wir machen uns Mühe, gute und populäre Gruppen zu engagieren. Es hängt auch davon ab, was mit Amerika wird. Alle Gruppen aus Amerika haben ihre Auftritte in Europa abgesagt. Mit Vorausscheidungen gehen wir in diesem Jahr noch weiter. Wir werden zwei in Kroatien, eine in BiH, Österreich und Italien haben.

Letztes Jahr hast du besonders über die Verbreiterung des Publikums auf die Staaten des ehemaligen Jugoslawiens gesprochen. Machst du dir

jetzt vielleicht schon Gedanken über die Zuschauer aus Mitteleuropa?

Einige Individuen aus Europa sind bis jetzt schon gekommen. Das sind diejenigen, die von dem Festival durchs Internet erfahren haben, oder so was ähnliches. Dieses Jahr werden wir das Festival besonders in Österreich und Norditalien bekannt machen.

Ist es möglich, in Slowenien, in Novo mesto, so ein großes Festival zu organisieren, das alle Länder des ehemaligen Jugoslawiens und einige mitteleuropäische Staaten mit einbezieht?

Das wird in drei Jahren der Fall sein. So was hat man heuer schon in Ljubljana versucht, aber man hat festgestellt, dass das nicht so einfach ist. Es hat nicht geklappt, weil eine gewisse Tradition für die Durchführung eines so großen Festivals nötig ist. Es ist schwer, bei Null anzugangen. Langsam aber beharrlich werden wir immer größer.

Vorletztes Jahr gab es weniger Gruppen aus Novo mesto beim Rock Otocec, letztes Jahr wieder ein bisschen mehr, wie viele dieses Jahr und warum?

Vorletztes Jahr gab es keine, weil alle schon drei Jahren vorher gespielt hatten. Das Festival war nicht nur auf Dolenjska lokal begrenzt, sondern auf ganz Slowenien. Es ist wahr, dass wir slowenische Gruppen bevorzugen, aber zu viel dürfen wir das nicht. Heuer werden auch lokale Gruppen teilnehmen, die Vorauswahl wird hier, in Novo mesto, in Lokalpatriot sein.

Wie viele Stunden hast du in drei Tagen während Rock Otocec geschlafen?

Drei Stunden. Jeden Juni nehme ich sechs Kilo ab.. und habe sie bis Ende August wieder drauf.

Ich habe das erste Bier am Sonntag um elf Uhr getrunken, als die letzte Gruppe begann zu spielen.

Hast du als Hauptproduzent dein Werk beim Film Na svoji Vesni beendet und wartet nun nur noch der Techniker oder...?

Der Produzent muss dafür sorgen, dass der Film in einer angemessenen Zeit raus kommt. Bei unserem Film passiert das nicht, weil wir sehr wenig Geld haben. Die Montage können wir beim VPK machen, weil die so nett sind, dass wir Räume und Leute zur Verfügung haben, wenn die nicht gerade besetzt sind. Auch diese Leute werden nicht bezahlt. Hier entstehen dann die Komplikationen. Die Wahrheit ist, dass wir nur darauf gewartet hatten, dass Rebeka Dremelj Miss Slowenien wurde. Jetzt warten wir nur noch, dass Matjaz Javsnik Mister Slowenien wird (Lach...). Ich möchte noch dazu sagen, dass in Amerika ein Flugzeug gegen ein bedeutendes Objekt prallte und in unserem Film prallt ein Flugzeug gegen das bedeutendste Objekt in Novo mesto.

Werden wir den Film auch auf einer großen Leinwand sehen?

Beim Filmfond sind wir schon verabredet, dass wir ihnen den Film zeigen werden, nachdem er zusammengestellt ist und die Entscheidung hängt ganz von ihnen an. Ob er das Geld fürs Überspielen geben wird oder nicht. Das sind hohe Kosten, die wir selbst nicht tragen können. Sie schwanken zwischen 150000 und 200000 DM.

Wie hoch ist die Wahrscheinlichkeit, dass wir den Film im Kino sehen werden?

50 Prozent.

Bereiten Sie vielleicht schon ein neues Projekt vor?

Saso Dukic und ich reden davon eine Sendung zu machen, die auf eine versteckte Kamera und auf Gesprächen mit interessanten Gästen basieren würde. Ich würde mich mit der versteckten Kamera beschäftigen und Sašo mit den Gästen.

Was wird dann mit dem Rockfest Rock Otocec passieren?

Rock Otocec wird dann schon so bekannt sein, dass es auch die Leute machen können, die jetzt bei der Organisation mithelfen.

Vielen Dank.

Gern geschehen.

Bist du mehr auf dein Werk beim Festival Novo mesto orientiert oder auf ein Projekt?

Erm... dass es nicht mehr schneien würde.

Stört dich der Schnee?

Ja... wegen der Fahrt.

Läufst du Ski? Beschäftigst du dich mit einem anderen Sport?

Ich laufe Ski nicht. Mir geht der Schnee nur auf die Nerven (Lach...).

Was ist aber Basketball?

Ja... Basketball ist ein Teil der Vergangenheit und des heutigen rekreatives Ehrgeizes... oder doch Faulheit.

Wie sind deine Erinnerungen an die Mittelschule?

Wenn ich noch einmal zur Mittelschule ginge, würde ich während des Unterrichtes zuhören und nicht nur aufs Ende der Stunde warten. Was dort umsonst erklärt wird, muss man heute bezahlen, z.B. Fremdsprachenkurse.

Sprichst du Fremdsprachen?

Ein bisschen Englisch.

"Podgurische" Sprache?*

Meine heimische Sprache.

Slowenisch?

Ich versuche es. (lachen)

Trinkst du Alkohol?

Zur Verdauung.

Was ist dein Lebensziel?

Der Weg ist wichtig.

Planst du noch immer eine politische Karriere?

Ja.

Was für eine Funktion strebst du da an?

Ich weiß nicht. Diese Sachen machen mir Spaß, aber ich weiß nicht, welche Funktion ich gerne hätte.

Für welche Partei würdest du kandidieren?

Mmm... für mich gibt es keine richtig passende Partei. Ich fühlte mich nicht... NE VEM KAJ NAREDITI Z LEVEM IN DESNIM BREGOM, KER ČE BO TO BRAL NEMEC IMA ZA NJEGA RECHTS ZELO NEGATIVNE KONOTACIJE (HITLER, SKINSI). Dann ist die Jugendpartei Sloweniens erschienen, die in der Mitte war. Wir werden sehen, wie sich die Partei in der Zukunft entwickelt.

*Podgurisch Dialekt, der im Osten von Unterkrain gesprochen wird

FRANCI KEK: IF ONLY IT STOPPED SNOWING

Nejc Novak

The interview was done at the time of snow. Me and Maja were watching nature through the window of library, Covered with snow... we were enjoying the sight... until we had almost drowned in water - snow slush, while we were entering the door of our lovely school. With a hard debate if which shoes are more useful in this weather boots or flippers we swam through to the legend of Novo mesto. I think we could call him a legend. Every year he brings 20.000 visitors and musicians to Novo mesto. He acts in well known local comedies, moreover he has many activities. From serious answers (and questions) we came to...

What has happened at Rock Otočec this Year? I mean the visit...?

The audience is bigger every year. The reason lies in the groups which have performed. Asian Dub Foundation, Living Colour and Fun Lovin' Criminals. On the other hand as a rule of Rock Otočec we do not allowing any violence or impatience nor taking drugs.

Anyway we have "young" groups as well as already known groups. This year more young musician performers were reported than last year. Many of them recorded songs and video clips.

The young people comette, for example Toxic, will publish CD including songs by all these musicians.

However, Rock Otočec has some disadvantages. It is the right thing to be aware of them. Again there wasn't Enough showers and toilets weren't cleaned enough. It happened that security men took food from the visitors which we didn't know right a way.

Did it happen that people were taking drugs at Rock Otočec?

Taking drugs is a problem of the whole world. The Civil Police did find 43 cases of taking marihuana, however they didn't discover hard drugs. This is about 40 "takers" among three times 7000 visitors (3 days).

You are well-known "flighter" against illegal drugs. Have you ever tried any of them?

No. I don't smoke, I've never ever tried marihuana. No. I can't say put it any different.

What are the plans for the Rock Otočec festival next year?

We have to improve the basis itself, we'll try to offer more activities through the day futhermore, we'll invite the best and most popular bands. It depends on what will be with America. All American groups have cancelled their tours through Europe. We'll have two preselections in Croatia, one in Bosnia, Austria and Italy.

Is it possible in Slovenia, more excatly in Novo mesto, to organise a huge festival. That would cover all the countries of former Yugoslavia and also some other countries of the middle Europe?

That will happen in three years 'time. There have been some attempts like that in Ljubljana however, it was discovered that, things are not that simple. For a big festival the tradition is of the most importance and and gradually we are expanding...

Two years ago there were fewer, bands from Novo mesto at Rock Otočec. A year ago there were a little more in member. How about this year?

A festival does not give attention only to Dolenjska, but to Slovenia as a whole. This year there will have some local selections, the first "disqualifications" will be done here, in Novo mesto, at Lokalpatriot.

How much did you sleep in three days, during the Rock Otočec?

Three hours. Every June I lose six kilos... and gain weightback by the end of August. I drank my first beer on Sunday at 11 pm, when the last band of the whole festival started to play.

Have you finished your work as a producer on the film "Na svoji Vesni" and the rest is only up to tehncicians or...?

The producer must make sure that the film comes out with in reasonable time. This isn't happening with our film because we have very little money.

Not all people are paid for their job and here is where the trouble start. In fact we waited for Rebeka Dremelj to become Miss Slovenia, now we are waiting for Matjaž Javšnik to become Mr. Slovenia (laughter).

I want to add that also our film as in America something crashes into the most important building in Novo mesto.

Are we going to see the film in the cinemas?

When the film is finished we'll show it to film organisation and decision will be theirs. It costs between 150 000 and 200 000 DEM to copy the film. We can't afford that. The odds 50:50 that will see it in the cinema.

Are you perhaps preparing the next project?

Sašo Đukić and I have been discusing to run a show, which would be based on candid camera and on interesting talk shows. I would be runing the candid camera, Sašo would talk with TV guests.

Do you do any sports? Such a basketball?

Yes, basketball belongs to the past and the present reacreational enthusiasm ... or lazzines.

What are your memories of secondary school?

If I had gone there again I would have listened to the lectures. I wouldn't be only waiting for the end of the class. For what tell you there you must pay expensive courses today, eg. foreign languages.

Do you speak any foreign language?

A broken English.

Slovene?

I'm trying hard (laughter).

Do you drink any alcohol?

For digestion.

What is your purpose in your life?

The journey is important.

Do you plan political career?

Yes.

Which position?

I don't know. These issues amuse me, what position I would have, I don't know.

Of which party would you be a candidate?

Mhm... No suitable party exists for me at the moment. I haven't left close to the left nor the right wing. SMS has appeared somewhere in the middle and we shall see how it will developpe in the future.

If you have any political function, what will happen to Rock Otočec?

Rock Otočec will be so recognized that people who now only help the projec, will be able to run it.

Thank you.

You welcome.

KAJ BOSTE POČELI 21. DECEMBRA?

- a) 21.... petek, aja pouk, itak!
- 1.ura matematika (mori na muč!)
 - 2.ura fizika (sprašuje)
 - 3.ura kemija (laboratorijske vaje)
 - 4.ura telovadba (profesooooor, jst nimam opreme!)
 - 5.ura destinacija LP kafe!
 - 6.ura se mi ne da!
- b) najprej malo v razred piškotki, pijačka...
potem pa... THE THING

NOVOLETNI KONCERT!!!!

Tisti, ki ste se odločili za odgovor B, berite naprej. Letos bo vse skupaj malce drugače in predvsem (smo prepričani!) boljše, še vedno pa ostajamo pri dobri glasbi in novoletnem vzdušju. Zbrali se bomo vsi skupaj ne glede na različne okuse in želje, tako bomo letos lahko vsa sredstva usmerili v eno prizorišče telovadnico. Po domače: Več denarja, več muske! Prostora bo dovolj za vse, dobre glasbe prav tako, plača pa se le pozitivna energija in lajtšov. Pripravljamo vam nekaj novih presenečenj, ki se jih definitivno splača prečerkirat! Seveda bi vam lahko povedali kaj več o tem, ampak potem to ni več presenečenje (use your imagination...:)). Neee, ni striptiz!

POZOR: Ni vse v organizaciji! Če nismo za stvar tud Agropopovci ne bojo nardil dobre fešte! Zato folk, od nas je odvisno kakšen bo zadnji šolski dan v letu 2001!! Priložnost zamorjena ne vrne se nobena!;) Do takrat pa oči na peclje, nove informacije pridejo vsak čas!

Jasmina & Manca

WHAT TO DO ON 21st DECEMBER?

- a) 21 ...what about it, it's friday school as usual!
- 1..lesson maths (booooooring!)
 2. lesson- physics (just shoot me!)
 3. lesson chemistry (lab practice)
 - 4 lesson P.E. (move it, move it, move it!)
 5. lesson coffe break (at LP)
 - 6 lesson enough for today!
- b) cookies and drink for all and then...**THE BIG EVENT...**

THE NEW YEAR'S CONCERT!!!

Those of you who chose B keep on reading. This year we can assure you it is going to be different and much better. The New Year's atmosphere and good music are still the main points of the concert. The only difference is that this year it is going to take place only in our gym and that means more money for the whole thing - or just: More money, more funny! There will be enough room and music for everyone who wants to have fun. You only pay for positive energy with light-show. You simply have to check it out! Surprises are waiting and that's why we won't tell you anything more for now (use your imagination...:)). EEEE...guess again! Nooo, it's not striptease!;

ATTENTION: Organisation is not enough! If we are not ready to party then even Agropop can't turn us on. Lost train never comes back again! So don't miss it and make our last school day in year 2001 special and unique. That's all for now folks! Till then keep your eyes and ears wide open, new information is on it's way.

Jasmina & Manca

Če se prepoznate v njej, ste si krivi sami.

V starem delu mesta je živela deklica. Vsako noč je zrla skozi okno svoje sobe in včasih čakala na zvezdne utrinke, včasih čakala na čudež, največkrat pa čakala na ljubezen. Dejansko je imela vse, kar si srce poželi, poleg tega pa še upanje, da vse to ne bo nikoli izginilo. In bila je kraljica svojega sveta in gospodarica misli številnih dečkov, ki so ravno tako vsak večer zrl skozi okno in si želele le in samo njo.

A en deček si jo je želel še posebej. V mislih jo je razvajal in ji dal vse, kar si je na svetu zaželela. Revez seveda ni vedel (ali pa ni hotel vedeti), da ima ona veliko več od tega, kar bi ji bil kdajkoli sposoben nuditi, najmanj pa je potrebovala prav njega. A on se ni vdal in je sanjal naprej. Prve snežinke so zapadle in sunkovito se je bližal čas božiča. Mesto se je ovilo v barvne lučke in v tisto posebno vzdušje, v tisti vonj po sveže zapadlem snegu, iglicah in ljubezni, ki bi jo lahko skoraj otipal. Deček se je vsak večer sprehodil mimo hiše tiste deklice in jo opazoval, kako zre skozi okno, in se spraševal, če kdaj pomisli nanj. Tam je stal celo uro, iz ust se mu je kadilo in roke je imel vse prezeble, vendar se je počutil fantastično. V tisti prekratki uri je postal eno z njo. In prišel je božič.

Pri deklici so postavili gromozansko in razkošno jelko, pod njo pa stlačili toliko daril, da so polomili vse spodnje veje. Na mizi se je svetil zavaljen puran in sveče so dajale nežno oranžno svetlobo po celi hiši. Pri dečku so postavili skromno, majhno jelko, ki je s svojimi oskubljenimi spodnjimi vejami uspešno zakrila tistih nekaj malih, v navaden bel papir zavitih daril. A oba, deklica in deček sta bila enako srečna. Pisala sta namreč Božičku za posebno željo, za eno samcato željo. Deklica je na list napisala "Prinesi mi tisto, kar mi še manjka", deček pa "Prinesi mi tisto, zaradi česar me bo deklica ljubila." Božiček je pisma vzel in deček in deklica sta lahkega srca in polna pričakovanj zaspala na ta božični večer, nestrpnost pričakujoč naslednje jutro.

Deček in deklica sta na različnih koncih mesta vstala ob istem trenutku in stekla po stopnicah ter takoj zagledala tisto, kar sta hotela. Tako pod veliko razkošno jelko kot pod majhno oskubljeno jelkico je ležala drobna, rdeča kuverta. Odprla sta ju.

*

V starem delu mesta je živel deček. Vsako noč je zrl skozi okno svoje sobe in včasih čakal na zvezdne utrinke, včasih čakal na čudež, največkrat pa čakal na ljubezen. Dejansko je imel vse, kar si srce poželi, poleg tega pa še upanje, da to vse ne bo nikoli izginilo. In bil je kralj svojega sveta in gospodar misli številnih deklic, ki so ravno tako vsak večer zrl skozi okno in si želele le in samo njega. A ena deklica si ga je želela še posebej.

BOŽIČNA ZGODBICA

Nejc Gazvoda

CEDEJI ZA "POD SMREKCO"

Nejc Gazvoda

Izbor tehle nosilcev zvoka je čisto subjektiven, zato me ne obtožuje v stilu, zakaj ni Natalije Verboten in najnovejšega od Andraža Hribarja. Je pa vseh deset res dobrih reči, s katerimi ne boste zgrešili, vendar jih raje prej poslušajte. Ljubitelji Kanzyanija in Britney bodo globoko užaloščeni in razočarani, tistih nekaj ljubiteljev dobre glasbe pa bo od vse silne sreče dobilo solzne učke. Na lepo praznično poslušanje, torej.

MUSE ORIGIN OF SYMETRY

Histerični progressive rock v vsej svoji veličini. Mogoče ste celo uspeli slišati single New Born, ki ga MTV veselo ignorira. Zato pa raje vrtijo neumne Sum 41 in podobne traparije. Ne nasedajte propagandi in skočite po tale odlični izdelek, čeprav ga prej raje poslušajte ekstremno visok glas pevca in hreščeč zvok električnih kitar ne sede v vsaka ušesa.

PINK FLOYD ECHOES

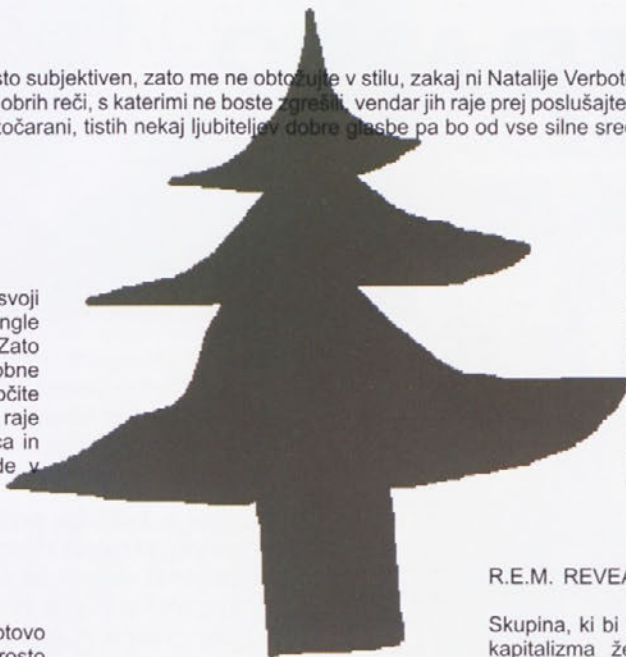
Če bi Bog pisal Božičku, bi gotovo naročil ta dvojni plošček. In preprosto užival. Čeprav je "samo" The Best Of, je najbrž najboljša plata tega leta. Nekaj, kar bi moral imeti vsak, ki se ima za vsaj približnega poznavalca rocka.

BOB DYLAN LOVE AND THEFT

Še enkrat stvar, ki ne bo za vsakogar. Dylan se je tokrat spraval na bluegrass in blues, tako da večino albuma izzveni morda celo komično, a izdelano v popolnost. Staremu mačku očitno niti približno ne zmanjkuje idej.

LIFEHOUSE NO MANS FACE

Prvenec ameriške grunge-rock skupine je v naših krajih precej neznan, a čisto neupravičeno praktično celoten CD je preprosto zastavljen, blazno poslušljiv in hkrati na mestih dovolj trd, da ne vleče na pop (pretirano). Priporočljivo za vse ljubitelje dobrega rocka in neogrungea, ki kdaj poskusijo še kdaj drugega kot preizkušeno Nirvano.

GIBONNI MIRAKUL

Že kar vidim "poznavalce", kako se mrščijo in se na vsa usta režijo priznam, ko sem videl naslovnico tega albuma, kjer je ljubi Gibbo, slikan ob neki ograji, izza katere nemarno štrli plevel, sem bil nemalo skeptičen. A vse se razblini ob tem odličnem pop rock albumu enega najboljših hrvaških izvajalcev. Čudežno.

R.E.M. REVEAL

Skupina, ki bi morala po vseh tržnih zakonih kapitalizma že zdavnaj propasti (shujšani homoseksualni pevec, kitarist kot stara baba, nobenega sodelovanja s Fredom Durstom ali Kristino Gilero), še vedno raztrga na odru in ustvarja nove izdelke, kakršen je Reveal, sprehod v njihove dobre stare čase rocka s ščepcem elektronike in eksperimentiranja, vendar neprimerno manj kot pri prejšnjem Up. Zanimivo in simpatično.

PEARL JAM HALA TIVOLI, LJUBLJANA

Talebootleg je velika izjema na tem seznamu star je namreč dve leti in je bil posnet na gostovanju te alifornijske kulturne grunge skupine v Ljubljani. Omenjam ga zato, ker je eden izmed mojih najljubših albumov in hkrati nekakšna The Best Best Best Best Of Pearl Jam, ki so takrat v Ljubljani res dali vse od sebe. Motijo samo tihi bobni in Vedderjeve težave z besedili, vendar se to ob zadnji Indifference zlahka odpusti to je namreč pesem, ki jo igrajo zelo neradi in je na bootlegih prava redkost. Mega priporočam, praktično komurkoli, kdajkoli. Res super.

SYSTEM OF A DOWN TOXICITY

Divje, divje, odtrgano, še enkrat divje. Skupina pakistancev govori čisto svoj rap-metal-core, ki pa izzveni fantastično. Odsvetujem samo rasistom in tistim, ki mislijo da so Blink 182 preveč rabijaški (bwahaha).

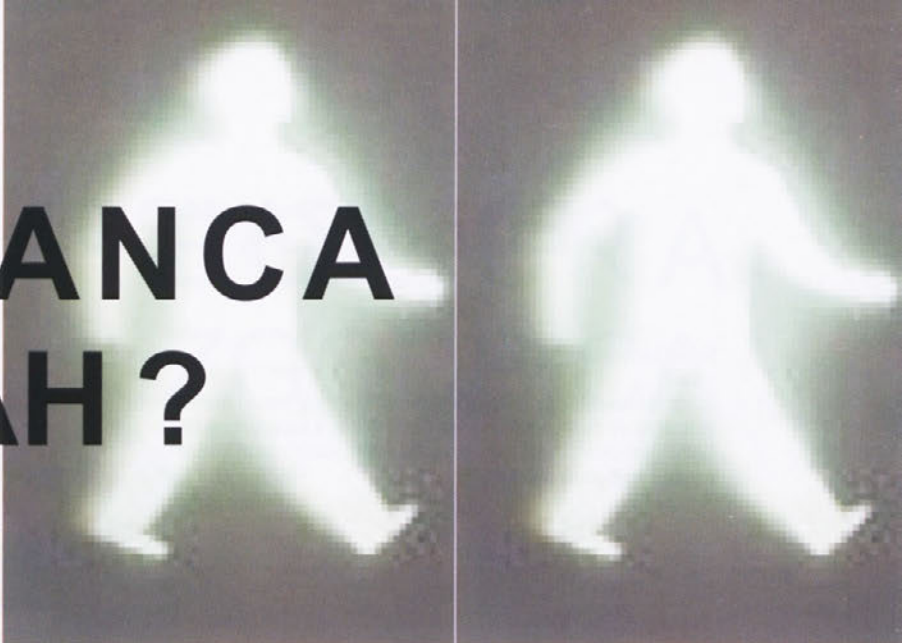
SIDDHARTA NORD

Tudi tukaj se bodo nekateri režali in zopet neupravičeno, kajti Siddharta so po čudnem spletu okoliščin postali na žalost tudi ljubljenci slinastih najstnic, ki imajo v znak privrženosti na zadnjicah tetovirano besedilo Eborana in temo iz Pot V X na mobitičkih. Drugače pa je to najboljši slovenski album leta in izdelek, ki se ga ne bi sramovali nikjer v tujini. Slovenci smo itak zakon.

LEONARD COHEN TEN NEW SONGS

Minimalističen naslov in koncept albuma tega kanadskega globokoglasnega pesnika naj vas ne odvrne od nakupa, če ste ljubitelji dobrih balad z besedilom, ki seže veliko dlje od "Dount let mi bi d lest tu nou". Romantično in vredno nakupa.

IGNORANCA ali STRAH ?

Miha Veselič

Ko gledam tekoče dogajanje v svetu in to povežem z dogodki prejšnjih let, se mi zdi, da svet nezadržno beži v ogromno kloako, ki ga bo verjetno prej kot slej do konca uničila. Človeštvo ima dolgo zgodovino in v njej raznih vojn, spopadov, genocidov, pokolov nikakor ne manjka, pa se mi vendar zdi, da smo dosegli skoraj najnižjo možno točko - pred poslednjim armagedonom seveda. Ljudje smo v t.i. informacijski družbi postali bolj odtujeni, kot smo kdajkoli bili. Ob vsej poplavi informacij nas slike trpečih iz vsega sveta, ekoloških katastrof, ozonskih lukenj itd. sploh ne ganejo več. In kako bi nas sploh lahko ganile? Saj smo vendar vsi, ves "civiliziran" svet, sestavni del ogromnega vrtinca pohlepa po denarju, kapitala in nenehnega pehanja za materialnimi dobrinami. Ta vrtinec pa nas s svojim mletjem popolnoma duši, ustvarja iz nas neobzdane potrošnike in nas je že zdavnaj popolnoma razčlovečil. Razčlovečil nas je do te mere, da smo povečini popolnoma nedovzetni za trpljenje soljudi. Po drugi strani pa se ves ta civiliziran svet lahko v pol milijardinke sekunde zbudi iz sitega, otopelega sna, ko je ogrožen le en sam neznan steber njegove blaginje. Takrat postanemo naenkrat vsi bojeviti, sočustvujemo z žrtvami, pomagamo s prostovoljnimi prispevki, izkazujemo zvestobo od boga blagoslovljeni domovini ali svoji močni zaveznici. Seveda, ogrožen je bil naš miren spanec, naša blaginja je postala ogrožena in vsi smo postali pravični bojevniki za lepši jutri. V naslednjih dnevih, mesecih, letih nas tako ne bodo ganile slike trpečih ljudi, porušenih vasi, uničene in zastrupljene pokrajine, otrok brez mater ipd. Ker gre tu za obrambo naše vesoljne blaginje in naše čudovite civilizacije, imamo seveda vedno in povsod prav.

Saj ni panike, a ne? Še vedno so to, kar gledamo, samo slike, še vedno so na drugem koncu sveta in mi še vedno uživamo svoje življenje malih, pohlevnih potrošnikov. Raje se bomo vsi skupaj odpravili domov, v patriota, na dva deci, kamorkoli in na vse skupaj pozabili. Ponavadi se tudi sploh ne

trudimo s kritičnim razčlenjevanjem dogodkov in zbiranjem različnih informacij iz različnih virov. Raje verjamemo instant lahkim, prilagojenim novicam, propagandi te ali one strani in se sami ne poglobimo v bistvo problema. Zakaj pa bi pravzaprav se? Saj je to za nas naredil že nekdo pred nami, in ta ima vedno prav. On bo že vedel, kaj je dobro za nas.

Ravno tako že leta in leta dopuščamo, da se nam pod krinko boljše prihodnosti in ob pomoči megalomanskega kapitala vsiljuje nov, povsem tuj način življenja v obliki globalizacije in amerikanizacije. Raje se tiho in pohlevno uklonimo tej ogromni sili, kot pa da bi se vesoljna javnost vprašala (pa s tem ne mislim na kakšnega nepomembnega posameznika, kot sem jaz) o smislu vsega. Kako lahko taka država vsiljuje svojo voljo neki tuji, manjši, neprimerno revnejši državi, danes tej, drugič drugi. In v zadnjem od tovrstnih primerov proti državi, proti kateri pravzaprav nima nobenih dokazov in je zanj značilna popolnoma drugačna kultura. Pa tudi če resnični dokazi proti tej državi v resnici obstajajo. Mi, ljudje, navadno ljudstvo teh dokazov še nismo videli. mi bi se po vsej logiki lahko uprli vsemu skupaj, ker upravičeno lahko sumimo, da jih v resnici ni in se za tem skriva le farsa...

Seveda se o pravilnosti te agresije tudi ni vprašal skoraj nihče od pomembnih, brihtnih predstavnikov ljudstva. Tako, kot se ni nihče od njih leta 1914 vprašal, ali tisti atentat mogoče ni le izgovor, leta 1933 - ali Hitler mogoče ni nevaren, leta 1939 - ali ta vojna lahko postane resna, leta 1945 - ali je ta bomba grožnja človeštvu...

Ne, seveda ne, zakaj bi se kdo obremenjeval z vsem skupaj, saj smo vendar spet dobili kruha in iger. Namesto da bi nasprotovali nasilju, bomo raje še mi, Slovenci, ki nismo nikomur nič dolžni in nič krivi, izkazovali naklonjenost dobri Ameriki. Ali pa še boljše: večina se bo raje naslonila nazaj, odložila za hip vse delo iz rok, pregnala zoprne občutke krivde, ki jih povzročajo take in podobne misli in mirno ter seveda *pasivno* opazovala in uživala ta svet - dokler ga še ima.

ENGLISH LITERATURE CLUB WITH PROF. GORENC

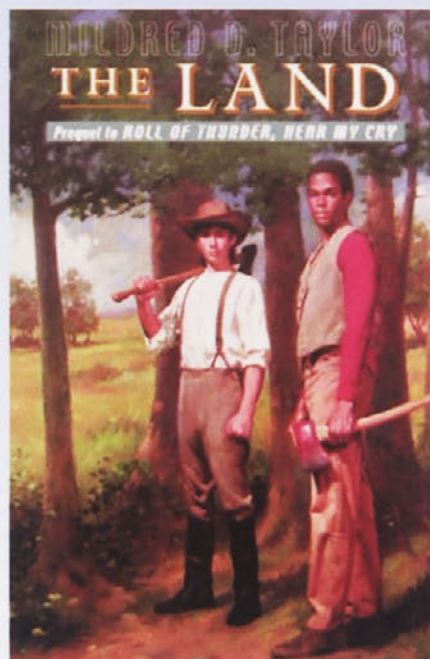
*Katja Fafič
Staša Barbič
Diana Pungeršič*

Most students don't like books especially not English books, unless it's really necessary to read them. But it can be extremely interesting if you take it as a challenge. It's nothing special to read Oscar Wilde in Slovene, but try to go through over 100 pages of unknown expressions and still be in a good mood.

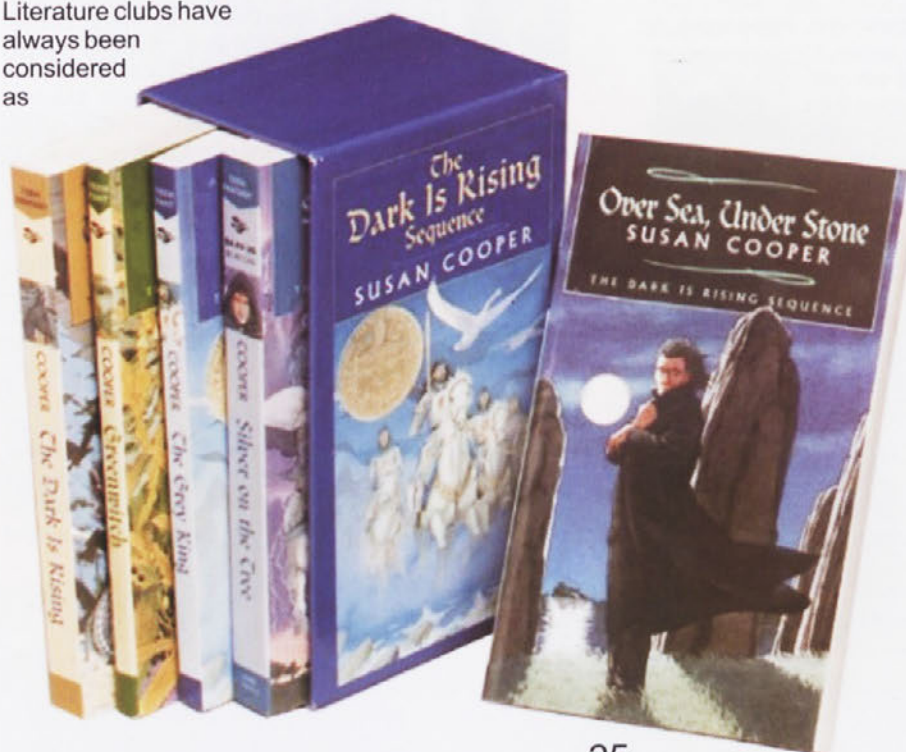
In spite of the fear that most of the students prefer magazines to English books, there are a few exceptions who have a great support of our only male English teacher in the school. He gathered a group of literature fans and it seems like the interest for it is increasing. At the beginning the members of the group were only students that had problems with understanding and reading English, but now the group is a mixture of people with different levels of knowledge, who learn from each other. Even though some of them are not very skilled in expressing their opinion, they can at least try to communicate, put away fear and tell something useful. That is how we learn to talk openly and loudly. Not only that we read books, we also spend a lot of time discussing different themes which impressed us. The literature we read is our own choice, but still we can get advice from our mentor any time we want.

Literature clubs have
always been
considered
as

a waste of time, but this English reading club changes otherwise wasted time into quality time. Our discussions usually end up arguing about homosexuals, their rights and things like that, which force us to think about this world and at the same time try to do it in English. After all usin foreign

languages should be encouraged, because without them you can hardly be a part of the world today.

W8, cant U C?

Katja Fafič

Most of us are becoming cell phone users and this is happening whether we want it or not. The speed of today's life style is forcing us to use all the fast ways of communication. For example electronic mail is taking over the slow, so called snail mail, standard telephone calls are being used less and less, because mobile phones are much more convenient and practical. Therefore, the mobile text messaging, which is generally known as SMS or IM, is becoming one of the most popular things among all of us, especially among young people. It's an easy thing to use and it's quite cheap, in some cases even free.

At first, I could name only good things about this mobile option, because its speed and efficiency has made me blind for the negative side of it. And like the old proverb says: Every coin has two sides.

Do you ever think about how text messaging is changing our language? In order to type the message as fast as we can, we've started to cut words, change their shape and use different symbols instead of full words. Not only that our messages are full of foreign phrases, but our mother tongue is taking on a new form as well.

Therefore, some of us are slowly forgetting how words should be written or said when it's necessary to use them 100% correctly. Most of the blame should probably be put on text messaging, Internet chatting and also on colloquial and slang language, which we use, trying to sound modern and fancy.

It's becoming an inevitable trend of today's society. Every now and then there is a TV commercial, which advertises this fast way of communication they even teach us how to make our dialogues shorter.

Who would have thought we'll ever have text messaging dictionaries, which encourage us not to use

our own language the way it's supposed to be used? Although a lot of us are trying not to fall for this fashion trend, it's quite hard to resist. It's fun, practical and you save up your precious time, so why not? And beside, it's quite easy to break down the message's meaning. It all makes sense, you just have to concentrate when reading.

"2dys B4 I ws W8N 4 Ur :*. It ws un4getbl,XLNT,GR8! B-liv M, I luv U 4ever. UR 2Good2Btrue."

"Two days before I was waiting for your kiss. It was unforgettable, excellent, great! Believe me, I love you. You are too good to be true."

Whether you like the first or the second way of expressing love, both of them are being used among us. Specially teenagers find it amusing, because it allows them to be creative as never before. It's a challenge and it requires a great deal of imagination.

I can almost state that our language will not stay in its primary shape for much longer, because so many things have effect on it and it's too weak to defend itself. Majority

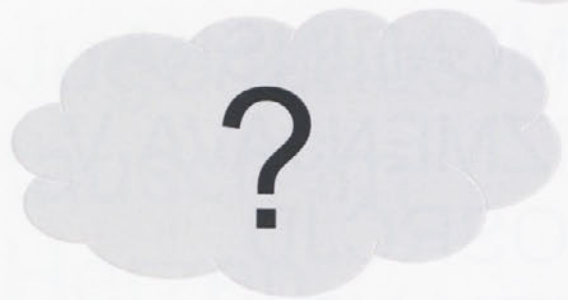
wants to live a so called "21st century" life, which requires our minds to be more open and prepared to accept new inventions.

As far as I see it, there will always be a question, what is better: To ease our lives and consequently lose our language, or to remain old-fashioned and continue using our mother tongue, which is already considered to be a waste of time. Is it really worth losing "Please, call me later, thank you." in order to say: "Plz, Cll ML8r, TnkU."?

Today this is still a choice each individual has, but if things continue developing in the same way as they do now, this choice will disappear and individuals will have to follow the prevailing trends. Otherwise they'll be lost in the world of symbols, speed and imagination.

FINALLY, THE TRIP HEY, WHERE'S THE PROBLEM?

JESSY

Around 1st of May last year holidays for 3rd graders were pretty bored, because 1 year older schoolmates had gone on their unforgettable final class trip. Well, this year we finally have the opportunity to follow their footsteps and have the time of our lives. It sounds wonderful, but when the time is up and each class has to make a decision, it can get pretty tensed. Those of you who have already gone through that kaotic hell about matura trip will know what am I talking about. However, this could be a warning for generations, which are yet to come.

A year ago we were already all excited about our trip abroad, knowing that it has to be unique and special. The majority always chooses either Spain or Grece (everybody goes there so why can't we?!- they say). Back then we found it too casual to choose one of those typical destinations and we were all determined to go somewhere else, to choose an unusual place. We wanted to be special. But guess what, this year when our time has come suddenly we're not so interested in 'unusual' places. It was a month ago when we fist expressed our wishes in order to see which destination will prevail. And we have been arguing since then. Funny thing is that there is no desire for 'new' places, which we seemed to be so interested in. So what is the row about?! Yes, it's about going to Spain or Grece.! I mean, isn't that what this trip is all about having fun with your classmates? Off course sightseeing is important too, but are Grece and Spain the only places with nice

sights and oppurtunities to have fun? The truth is that those two countries have become unavoidable stereotypes. And who made them unavoidable? The travel agencies, naturally. Speaking of agencies, they are the second problem which one is the best? So here we go again... someone heard from a friend, who heard from his friend's friend that 'this' agency totally sux! But how can he say that, if I know the neighbour whose friend's girlfriend went with the same agency and she said they kick ass! On the other hand, some of them just follow the good looking guides. Off course, agencies are well aware how important it is to have young and 'attractive' (not for everybody though...) tourguides, who can be perfect comercial for them. It's low (stupid??),but it works!

Now how can we arrange our destination problem?!? Have you ever heard about adapting yourself to the majority? That would be the only solution in this case. It's impossible to imagine 32 people having the same illusion where to spend their trip.

The real question is if it is really worth fighting for your choice of destination and absolutely ignore wishes of other classmates? However, we should bury the hatchet and go on our trip without splitting up. It won't be perfect for everyone, but at least we'll have the feeling of community (well it depends on the class...). That's how I see it, but the choice is still yours. Hey, maybe you won't have problems like this... there is still a ray of hope.;

MLADINSKA IZMENJAVA V OSRČJU ITALIJE

Jasmina Jordan

Kolesja vlaka so se začela vrteti. Cilj - Italija. Udeleženci - vsi okoljevarstveniki in okoljevarstvenice, ki jim je mar, kakšen svet bomo pustili svojim zanamcem. No, pa lepo od začetka...

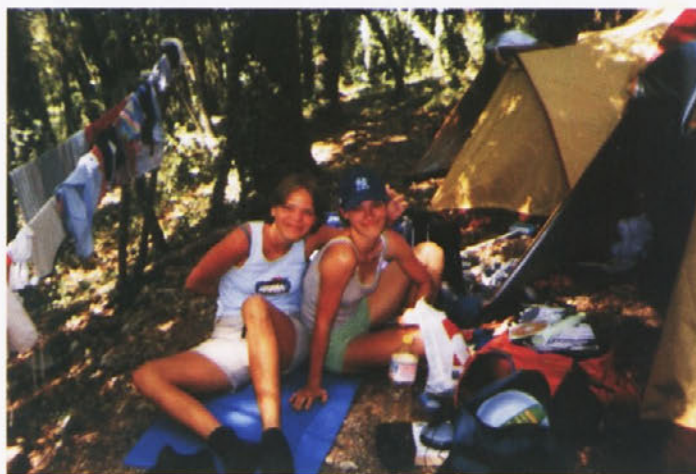
Aprila smo dobili na šolo dopis iz EKOS ZASAVJA. Pozivali so vse mlade nadobudneže, naj se prijavijo na mladinsko izmenjavo, ki bo potekala v Italiji. Tam naj bi se srečalo dvajset mladih iz treh držav: Italije, Romunije in Slovenije. Sodelovali naj bi pri projektu THE WOOD OF FRIENDSHIP. Takoj sem se navdušila ter poslala dopis in upala na najboljše, kar se je na koncu tudi zgodilo. Seveda smo imeli kar štiri pripravljalne sestanke, čemur pa ne bi posvečala preveč besed. Po nekajkratnem snidenju smo se torej vsi udeleženci iz različnih koncev Slovenije 2. avgusta odpravili v Terni (pri Rimu) na 14-dnevno pustolovščino.

Potovanje z vlakom je bilo zaradi velike vročine kar precej naporno, vendar pa smo udeleženci izkoristili te trenutke za medsebojni klepet in spoznavanje, tako da je tistih 16 ur kljub vročini hitro minilo. Tako smo prispeli do Ternija ter se z avtobusom pripeljali do kampa. Tedaj pa presenečenje - prostor, kjer naj bi kampirali, je bil daleč pod našimi pričakovanji. Teren je bil precej hribovit, stranišča zelo...socialna, tla polna korenin (auč, moj hrbet - le zakaj nisem vzela debelejših podlog?!), najbližje mestece (vasica) pa je bilo oddaljeno dobre pol ure hoje. Takoj se nas je polotil pesimizem - izgleda, da to le ne bo takšna pustolovščina, mogoče pa je najbolje, da se kar takoj vrnemo domov? Po premisleku smo se odločili, da bomo vendarle dali priložnost tej dogodivščini in poizkusili 'preživeti v divjini'. Potem pa še eno presenečenje, na italijanski strani je bila tudi mongoloidna deklica - Katja, ki je bila zelo prijazna in odprta, vendar pa je imela eno zelo slabo navado, da je ... pljuvala. No, ta kraj je bil res poln presenečenj, eden izmed njih je bila tudi hrana in sicer pašta - vsak dan (da ne bo pomote, to so tako ali drugače pripravljene testenine), piškoti za zajtrk, ter italijanski kruh, ki pa je bil na

naše presenečenje popolnoma neslan. No, pa dovolj presenečenj za en dan, najbolje, da stvar prespimo, kajti jutri bo nov dan in spočit človek vedno bolj optimistično gleda na svet.

Naslednji dan so nam sporočili, da imajo Romuni probleme z vizo in da jih nekaj časa ne bo, tako smo se z italijansko skupino odpravili na dolg sprehod po bližnji in daljni okolici kampa. Po poti smo se spoznavali in kljub začetnim težavam pri jeziku smo se le nekako sporazumeli. Spoznali smo, da so zelo odprti in komunikativni ter imajo močno željo postati naši prijatelji. Kljub temu da smo se zvečer vrnili v kamp utrujeni, se je v nas vendarle nekaj spremenilo, začutili smo to pristnost narave in ljudi, kot da smo zapustili civiliziran svet, čas za nas ni obstajal (večina od nas si je celo snela ure), bil je dober, sproščujoč občutek in misli, da bi kar tako odšli, so nas počasi zapuščale.

Čas nam je pričel zares hitro minevati. Najbolj nas je fasciniral način dela. To niso bila dolgočasna predavanja, kjer ti nekdo cel dan kaže prosojnice, čeparav je tvoja koncentracija že davno padla in ti le kimaš brez pravega razloga, da pač ne bi izpadel bedak. To so bili dnevi, polni iger ter izletov. Da, prav ste slišali, kljub mnenju, da so

igre za otroke, so lahko včasih prav zabavne in primerne tudi za nekoliko starejše (otroke). Ponoči smo z baterijo tekali po gozdu ter iskali oglasujoče se živali, barvali smo se po obrazu in iskali zaklade, tekali smo po mestu in protestirali proti globalizaciji (to pa res ni prav nič smešno - sicer pa me tam nihče ne pozna) ter se na razne druge načine poskušali z igro približati našemu okolju. Hodili smo na dolge pohode ter enkrat celo spali pod milim nebom, zjutraj so nas prebudile krave s cingljanjem zvoncev, ki so strumno korakale nad našimi glavami (še dobro, da sem mislila, da sanjam) in veselo mukale v pozdrav ter pri tem spuščale ne ravno dišeče kepe iz svojih zadnjic. Nekajkrat smo zvečer pekli na žaru ter ob ognju prepevali pesmi (kjer so nas Italijani popolnoma potolkli, hja, Slovenci premalo "damo na naše pesmi"). Vmes so prišli tudi Romuni, tako da je bila naša družčina še bolj pestra in zabavna (spustila bi samo našega soseda, ki je presmrčal cele noči

in nam tako vzela voljo še do tistega malega spanca, kar nam je preostalo po prečuti noči).

Seveda so bile noči res najlepše, to je bil čas, ko smo se zares spoznavali in se podajali v prave pustolovščine. Seveda vam ne morem opisati občutka, ko sredi noči bežiš pred divjimi prašiči ali pa ko se 30 ljudi stlači v šotor za dve osebi. Vsak trenutek, ki smo ga preživeli, je bil edinstven. Celo pospravljanje kampa nam je sčasoma priraslo k srcu. Tudi s Katjo smo se dobro razumeli in kmalu nas še njeni pljunki niso več motili (smo vsaj obogatili naš besednjak: No šputare! Pa recite, da ni vsaka stvar za nekaj dobra!).

Uživali smo tudi na bazenu, prostem plezanju, kolesarjenju ter ogledu čudovitih Marmornih slapov (mogočni slapovi, ki pa so bili začuda umetni). Za piko na i, pa smo si ogledali starodavno mesto Rim, ki nas je kljub utrujenosti popolnoma navdušil.

Vsi ti trenutki so bili prelepi, tu smo bili zares srečni, v osrčju narave, hkrati pa smo se zavedali, da se čas našega odhoda neusmiljeno bliža. In bil je tu.

Pričelo se je dolgo pospravljanje in sem pa tja je padla tudi kakšna (pravzaprav jih je bilo kar za eno lužico) solzica. Težko je bilo pretrgati naše pristne prijateljske vezi, ki so se splele med izmenjavo, pa tudi tiste nekoliko več kot prijateljske (sam ne okol govort!). Najbolj prisrčna je bila Katja, ki je zgubljeno tekala zdaj do enega, zdaj do drugega in jokaje delila objeme (pozabila je celo na pljuvanje). Toda prišel je vlak, tako smo morali dokončno oditi. Pospremili so nas s pesmijo, ki so jo tako pogosto prepevali, da smo se jo kmalu že vsi naučili (BELLA CIAO!), takrat so se vsem, tudi najmočnejšim, nekje v kotu očesa zalesketale solze (sicer pa je bilo sonce zelo močno, pa tudi prah se je mešal z zrakom...), kolesja so se zopet začela premikati, le da tokrat nekoliko počasneje, bolj otožno. Ko smo si čez nekaj časa opomogli, smo zopet pričeli klepetati in pot nazaj nam je minila še hitreje. Tako je zopet napočil čas slovesa, seveda pa smo si obljubili ponovna srečanja, zabeležili smo si naslove, številke, elektronsko pošto in podobno. Na peronu so nas pričakali starši, ki smo se jih prav tako razveselili, še posebej pa misel na mamino kuhinjo, samo prosim - ne pašte!!!

Tako se je torej naša mladinska izmenjava končala. Kljub temu da naše izobraževanje ni potekalo kot pouk, pa smo se veliko naučili. V sebi smo našli tisto prvobitno bitje, za nekaj časa smo bili zares eno z naravo. Občutili smo vso njeno veličino in mogočnost, kar nam preprečuje, da bi kadarkoli ravnali zoper njo. Naše izkušnje so se torej zelo obogatile in v želji za lepši jutri vas pozivam, da ne odlagate odpadkov kamorkoli in poskrbite, da boste s svojimi dejanji kar najmanj škodovali naravi. Narava je veličastna, polna skrivnosti ter nepojasnjene lepote - NAJ TAKŠNA TUDI OSTANE!!!

Jugendaus- tausch im Herzen Italiens

Die Reise begann. Reiseziel: Italien. Teilnehmer: Umweltschützer/innen, die sich um eine saubere Umwelt

kümmern und sich Gedanken darüber machen, was für eine Umwelt wir unserer Nachwelt hinterlassen.

Aber bitte, gehen wir der Reihe nach!

Im April erhielt unsere Schule ein interessantes Schreiben. Jugendliche wurden zu einem internationalen Treffen nach Italien eingeladen: 20 Jugendliche aus den Ländern Italien, Rumänien und Slowenien.

Das Projekt hieß "The wood of friendship". Aus Begeisterung meldete ich mich an und hoffte auf das Beste. Es gelang mir. Wir hatten vier Vorbereitungssitzungen und am 2. August machten wir uns nach Terni bei Rom auf. Ein gut 14-tägiges Abenteuer begann.

Die Reise mit dem Zug war wegen der großen Hitze ziemlich anstrengend. Trotzdem nutzten alle Beteiligten diese Zeit im Zug zum Klatsch und Tratsch und zum Bekanntschaft-Schließen, so dass die 16 Stunden trotz Hitze schnell vergingen. So kamen wir in Terni an und von da ging's mit dem Bus zum Zeltplatz. Und dann die erste Überraschung: der Platz, auf dem man campen sollte, entsprach sogar nicht unseren Erwartungen. Das Gelände war ziemlich hügelig, die Toilette sehr .. sozial, der Boden voll von Wurzeln Autsch, mein Rücken, warum habe ich nicht eine dickere Unterlage mitgenommen? Das nächste Städtchen, eigentlich ein Dörfchen, war eine halbe Stunde entfernt. Sofort wurden wir schlecht gestimmt: "Mir scheint, das wird doch kein besonderes Abenteuer. Vielleicht wäre es am besten, wenn wir sofort nach Hause zurückfahren würden?"

Nach dieser Überlegung entschlossen wir uns jedoch, diesem Abenteuer doch noch eine Chance zu geben und versuchten, in dieser Wildnis zu überleben. Und dann noch eine Überraschung: Bei den Italienern war ein mongoloides Mädchen namens Katja. Sie war nett und aufgeschlossen, aber sie hatte eine sehr schlechte Angewohnheit das Spucken.

Dieser Ort war wirklich voll von Überraschungen. Eine davon war auch das Essen, und zwar die Pasta, das sind Teigwaren jeden Abend gab es die,

allerdings nach verschiedenen Rezepten zubereitet. Kekse zum Frühstück und italienisches Brot, das zu unserer Überraschung gänzlich ungesalzen war.

Am nächsten Tag wurden wir darüber informiert, dass die Rumänen Probleme mit den Einreisevisa haben. Wir machten mit der italienischen Gruppe einen langen Spaziergang in die nähere und entferntere Umgebung des Camps. Unterwegs lernten wir uns näher kennen und wir konnten uns trotz der anfänglichen Sprachprobleme verstehen. Wir erkannten, dass sie sehr aufgeschlossen und kommunikativ sind und den starken Wunsch hatten, Freundschaft zu schließen. In uns selbst veränderte sich etwas. Wir spürten die Echtheit der Natur und der Menschen. Als ob wir die zivilisierte Welt verlassen hätten, existierte die Zeit für uns nun nicht mehr (die meisten von uns nahmen sogar die Armbanduhr ab). Das war ein gutes, entspannendes Gefühl. Die Gedanken nach sofortiger Heimreise lösten sich in Nichts auf.

Die Zeit verging von nun an sehr schnell. Am meisten faszinierte uns die Arbeitsweise. Es gab keine

langweiligen Vorträge, bei denen dir jemand immer noch Folien zeigt, obwohl deine Konzentration schon längst nachgelassen hat. Und wo du nur noch automatisch mit dem Kopf nickst, damit du nicht als Trottel auffällst.

Das waren Tage voller Spiele und Ausflüge. Ja, ihr habt richtig gelesen: voller Spiele. Entgegen der Meinung, dass Spiele nur Kinderkram seien, haben wir erlebt, dass sie häufig sehr unterhaltsam und auch für uns älteren (Kinder) geeignet sind. In der Nacht liefen wir durch den Wald und suchten nach den schreienden Tieren. Wir färbten unsere Gesichter, suchten nach dem Schatz, liefen um die Stadt und protestierten gegen die Globalisierung und versuchten auch auf andere Weisen spielerisch uns unserer Umwelt zu nähern. Wir machten lange Wanderungen und übernachteten sogar unter freiem Himmel. Am

Morgen weckten uns die Kühe mit ihrem Glockengebimmel. Sie marschierten ganz nah an unseren Köpfen vorbei (nur gut, dass ich gedacht habe, das ich träume). Sie muhten fröhlich zum Morgengruße und ließen dabei den nicht besonders wohlthuend duftenden Klumpen aus ihren Hintern fallen. Mehrere

Male grillten wir am Abend und sangen Lieder am Feuer (dabei übertrumpften uns die Italiener, tja, die Slowenen halten zu wenig von ihren Liedern.)

Auch waren mittlerweile die Rumänen angekommen, so dass unsere Clique noch bunter und lustiger wurde. (Ich würde von dieser positiven Beschreibung nur unseren Nachbarn auslassen; er schlief schnarchend die ganze Nacht und nahm uns die letzte Lust auf den nach der durchgemachten Nacht nun übrig gebliebenen Schlaf.)

Die Nächte waren am schönsten. In diesen Nächten lernten wir uns näher kennen und begaben uns in manche Abenteuer und auch in Gefahr: man kann sich kaum vorstellen, wie man vor Wildschweinen um sein Leben läuft und wie sich 20 Leute in einem Zelt für zwei zusammendrängen. Sogar das

Lagerputzen gewannen wir lieb. Und Katjas Spucken störte uns nicht mehr. Wir genossen das Schwimmen, Klettern und Radfahren. Die mächtigen Marmor-Wasserfälle verschlungen uns das Atem (unglaublich: Kunstwasserfälle!) Und gekrönt wurden unsere Erlebnisse durch die Besichtigung der altherwürdigen Stadt Rom. Niemand konnte trotz seiner Müdigkeit seine Begeisterung verleugnen.

Es begann das lange Abschied-Nehmen und ab und zu flossen auch einige (man muss schon sagen viele) Tränchen. Es fiel uns schwer, die echten Freundschaftsbanden zu lösen, die während des Aufenthaltes gewachsen waren. Das gilt auch für diese "mehr" als freundlichen Verbindungen (pst, streng geheim!).

Am herzlichsten war Katja, die orientierungslos von einem zum anderen lief und unter Tränen alle umarmte und dabei sogar ihr gewohntes Spucken vergaß. Aber der Zug kam und damit hieß es endgültig

Abschied zu nehmen. Sie begleiteten uns mit dem Lied, das sie so oft sangen und wir alle schon auswendig kannten (BELLA CIAO!). Dann kamen allen, auch den Tapfersten, die Tränen in die Augen (eigentlich war die Sonne sehr stark und der Staub mischte sich mit der Luft)....

Das Getriebe begann sich wieder zu bewegen, nur diesmal ein wenig langsamer, schwermütiger. Nachdem wir uns nach einer Zeit erholt hatten, klatschten und tratschten wir wieder und die Fahrt zurück verging noch schneller.

Beim Abschied versprachen wir uns natürlich ein Wiedersehen und schrieben die Adressen, Telefonnummern, e-mail-Adressen und andere Sachen auf. Auf dem Bahnsteig zu Hause erwarteten uns schon unsere Eltern, worüber wir uns auch sehr freuten. Und besonders bereitete uns der Gedanke an die heimische Küche, an die Küche unserer Mütter Freude. Bitte, bitte, keine Pasta!!!! Obwohl unsere Ausbildung nicht so wie ein Unterricht verlief, lernten wir sehr viel. Wir fanden in uns das ursprüngliche Wesen. Eine Weile waren wir wirklich eins mit der Natur. Wir empfanden all ihre Größe

und Mächtigkeit, was uns daran hindert, dass wir uns irgendwann gegen sie wenden. Wir gewannen viele neue Erfahrungen hinzu. Wir haben gelernt und möchten es weitergeben: Ladet keinen Müll wohin auch immer ab und sorgt mit euren Taten dafür, dass die Natur so wenig wie möglich geschädigt wird. Die Natur ist prächtig, geheimnisvoll und voll von unbeschreibbarer Schönheit. Und so soll sie bleiben!

Prevod v nemščino: Janja Pibernik. 4.a, Petra Bukovec, Polona Kastelic, Teja Musizza, 4.b

FOTOROMAN

Ja, sie lernt unaufhörlich.

Sieh mal...!
Sie ist eine Streberin.

Heute lernen wir etwas von dem höchsten Dichter France Prešeren. Er wurde in Vrba geboren.

Prešeren war sehr romantisch.

Am nächsten tag...

Uau...!

Uau...!

Darf ich mich da setzen?

Das ist dein neurr Mitschüler Blaž.

Ja, natürlich.

Blaž ist mein...!

ER IST MEIN!!!!

OJOJ!!!

Was?! Du hast keine Chance!!!

NEIN, ER IST MEIN!!!!!!

UPS!!!

Die Bücher!!!

Ja, ich bete ihn an.

Ja, bitte.

Verzeihung! Darf ich helfen?

Du liest Prešeren?

Er ist sehr schön...oh...

Er ist mein bester Dichter.

Hast du Morgen Zeit?

Ja, wo treffen wir uns?

Oh, er ist
sehr
schön...
oh!

Am nächsten tag...

Hallo!

Hallo!

Wenn zwei sich streiten, freut
sich der dritte.

Das Ende

EJ STARI, PA TO SO BLE SAM SANJE!

Tijana Kulašević

-Kva se delaš tko mutastga? Hočeš, da ti eno prsolim?

--- Ma ne me zajebavat, k ti jst tuk ne'm plačau za te čike.

- Pa k ti res misliš, da lahko dobiš tu zastoj?

--- Pa dej ne seri no. Dj mi čike, pa ti'm pol plačau.

- Ne me zajebavat. Če maš keš pol plači, drgač pa zgjn, da te več ne vidm, k te mam že poun kufer.

Čez nekaj časa je Poldek skoču na trolo, ampak je mogu it kmal dol, kr je bil brez karte. Zato je udaru pešaka. Kot nalašč je kmal trču u Pepija in medtem ko sta na vogalu čvekala, sta naenkrat neki zagledala...

--- Ej stari, dj poglej tisto bejbo tmle. Jebemti, kuk je dobra!

- Poldek, pa tu je moja frendica. K b rad, da jo pokličem na sentiš?

--- Pepi, dj na nakladi no. Tvoja frendica, dj no dj... (ha, ha, ha)

Kr Poldek Pepiju ni vrjeu, sta se razšla. Bla sta skregana, normalno, če pa je Pepi Poldka prtisnu enkrat okol gopca in je ta ostal škrbast.

V tem trenutku se je Poldek zbudu iz spanja. Tastara mu je glih prštimala neki za pod zob. Po jedi se je spet ulegu pred TV in...

Usedu se je u staro škatlo, se odpeljal na žurko in tm srečal uno bejbo. Poklical jo je na date. Ampak, kaj ko ga ona sploh ni šmirglala, niti 5-posto. Sj ni čudn, da je bil na konc žura čist sam, ko pa je tolk nalagal, da sploh sprotni ni mogu odpelat.

Sama sreča, da so vse to ble sam sanje.

HEY MAN, THOSE WERE JUST DREAMS!

- Are you stupid or what? Do you want me to smack you right now?

--- Hey mate, don't mess around with me. I'm not paying that much for those fags.

- What? Do you think I'll give 'em to you for free? Where on Earth do you live, mate?

--- Come on, give it to me and I'll pay you when I get some cash.

- Don't f*** with me. If you've got the cash then pay, but if not, then just get lost before I lose it. I've wasted enough of my time with you.....you dork.

After a while our 'dork' got on a tube, but was chucked off soon, 'cause he didn't have a ticket. So, he had to continue his journey outfoot, which he reckoned was not the most glam thing to do. Well, at least he ran into a mate of his soon. While they were chatting about random stuff, suddenly silence fell, as they spotted something...

--- Hey mate, check out that bird there. She's soooooo fit...I'll try hitting on her.

- I know her! Do you want me to bring her around tonight, so you two can get it on?

--- Stop making it up, you foll!!! There's no way you know her. We all know you're out of her league, she'd never be seen dead around such a looser. (Ha, ha, ha, ha)

Since our hero refused to believe his mate, they went off into separate directions furiously. What else was there to expect, since his mate smacked him right ou his mouth, so that our hero was left with a gigantic hole in his teeth. One, you could see from out of space.

In that moment, out great hero woke up from his little nap, as his folks were calling him for dinner. After that he lied down to relax a bit and dozed off again...

He got into his little beast and drove off. 'Party, here I come!', he thought to himself. He spotted the fit bird there and asked her out on a date. But, she showed absolutely no interest in him. I mean, she even used: Talk to the hand, 'cause the face ain't listening, tactics to get the point accross. No wonder he was left all by himself by the end of the night, as he was boring everyone to death with his stupid jokes and OTT (over the top) stories.

Luckily, those were just dreams.

EJ BRE, PA TO SU BILI SAMO SNOVI!

-Šta se bre praviš mutav? Očeš da ti opalim šljagu?

----Ma ajde bre, nemoj ti mene da zajebavaš ali ja ti tolko neću platiti za te cigare.

-Pa šta ti misliš da ćeš to dobiti džabe. Džab džabe nije bre ni kod babe.

----Ma ajde bre daj mi to pa ću ti platiti kad dobijem lov.

-Nemoj ti mene da zajebavaš. Ako imaš lov plaćaj, a ako je nemaš onda bolje da begaš dok još nisam pobesneo zbog gubljenja vremena s tobom ti bezveznjakoviću.

Posle izvesnog vremena skoknuo naš bezveznjaković na trolu ali je uskoro iz nje isfurao pošto nije imao kartu. I tako je naš junak nastavio svoj put pešaka i naleteo na druga.

Dok su njih dvoje na uglu tako pričali ono odjednom uđaniše oni nešto...

----Ej bre vidi onu trebu tamo. Jebote što je lepa.

-Pa to mi je bre drugarica. Očeš da je pozovemo na stiskavac večeras.

----Ma ajde bre nemoj toliko da kenjaš. ONA TVOJA DRUGARICA?! (hahahahaha)

Pošto bezveznjaković drugu nije verovao razišli se oni podžapani. Drug je našeg junaka od užaljenosti odalamio i tako je naš junak ostao bez par kljova.

Naš se junak u tom trenutku probudio iz džonjke. Keva mu je baš spremila klopku, ali posle je opet lego, kao da gleda televiziju, i

seo je u svoju krtiju, odfurao po džadi i uleteo u frku. Tamo je uđanio trebu i pozvao je na sudar. Ali šta ćeš kad ga treba nije šljivila. Pa nije ni čudo kad je stalno izvaljivao neke glupe finte i stalno ložio, da je na kraju ostao i bez trebe i bez drugova.

Ali sama sreća da su sve to bili samo snovi.

Evo još nekoliko reči koje su u upotrebi u svakodnevnom životu mladih beograđana:

SMARANJE - dosadjanje, dosadno

ZEZANJE - suprotno od smaranja

DO JAJA

OPUŠTENOST - bez problema

BAJA - ortak

BIONJA - bioskop

FIČKA - kafić

SMOR - onaj koji dosađuje

CIMNI ME NA MOB - pozovi me na mobilni

GOTIVA - nešto što je dobro

BANKA - 10 dinara, maraka, dolara

GLAVA - 100 donara,...

SOM - 1000 dinara

KOLICA - kola

BEMBARA - BMW

HAVARIJA - dobar provod

ČUPI - lepa devojka

ĆIRKA - pijanka

GAJBA - stan

ĐJOZLE, CVIKE - naočare

GILJE - cipele

DRPITI (se) - ukrasti ili posvađati se

GH - važi (dolazi od Hg-što znači živa)

Mednarodna izmenjava dijakov s Portugalsko

Maja Ladić
Gimnazija Ljutomer

"V glavnem odmoru naj se v pisarni socialne delavke zberejo vsi dijaki, ki jih zanima mednarodna izmenjava s Portugalsko." Slišala sem obvestilo po zvočniku in takoj se mi je zdelo zelo zanimivo. Šla sem na sestanek, da sem zvedela malo več o tem. Srednja šola iz Setubala in naša šola sta sodelovali v projektu Lingua, katerega tema je bila način ivljenja mladih ter spoznavanje kulture in jezika druge države. Ker sem sama zelo družabna in me zanimajo jeziki in kultura drugih držav, sem se takoj vključila v projekt.

Določili smo datum našega srečanja, tj. 18.2. - 4.3.2001, ki je bilo najprej na Portugalskem. Nekaj tednov pred odhodom smo opravili kratek tečaj portugalščine. Osvojili smo le osnove, a to je bilo za začetek že dovolj.

Končno je napočil dan odhoda. Zame je bilo to nekaj povsem novega. Prvič na letalo, prvič na Portugalsko, prvič živeti v družini iz druge države, ... "To bo še zanimivo!" sem si rekla. Letalo je pristalo v Lizboni, potem pa smo se odpeljali v mesto Setubal, kjer so nas pričakali gostitelji. Bilo je zelo razburljivo, ko smo stali vsi v isti sobi in nobeden ni vedel, kdo je kdo in pri kom bo kdo živel. Ko so nam predstavili naše gostitelje, sem bila jaz kar razočarana, kajti sestri, Raquel (16 let) in Joana (15 let), sta obvladali angleško (to je bil naš sporazumevalni jezik) ravno toliko kot jaz portugalsko!

Ker je bila ura že ena zjutraj, smo se odpravili domov. Bila sem zelo presenečena nad njihovo hišo, namreč bila je ravno taka, kot jih lahko vidite v mehiških "žajfancah". Spoznala sem še ostale družinske člane: Pedra (11 let), Rito (6), mamó Terezo in očeta Manuela, ki je edini obvladal angleško. Moja prva misel, ko sem legla v posteljo, je bila (poleg tega, da je bilo v hiši verjetno 10 stopinj celzija): "O Bog, kam sem prišla?!"

Zjutraj smo šli v šolo skupaj z našimi gostitelji. Predvideno je bilo, da naj bi mi bili prisotni pri urah angleščine, nemščine, biologije, kemije in športne vzgoje, posebej za nas pa je bilo na sporedu še 10 ur portugalščine.

Prvi dan, ko smo spoznali njihov šolski sistem, smo bili vsi zelo presenečeni. Njihove ure so namreč precej bolj sproščene od naših, ocene imajo od 1 do 20 in od tega je prvih 10 ocen negativnih, teste ne pišejo skozi celo šolsko leto kot mi, ampak imajo določeno obdobje za izpite itd. K angleščini smo radi šli, ker je bil njihov profesor zelo prijazen in smo se pogovarjali o življenju pri nas in pri njih. Je pa bila zelo očitna razlika v znanju jezika mi smo obvladali precej bolj. Pri nemščini pa smo naravnost blesteli v primerjavi z njimi.

Prvi dan smo šli k vsem predvidenim uram, naslednje dni pa smo oz. nas je večina "prešpricala" vse razen angleščine in portugalščine. Recimo, da smo mi spoznavali "izvenšolske dejavnosti v času pouka". Presenečenja so se kar vrstila. Najprej sta nas šokirala dva psa, ki sta se sprehajala po šoli (pojasnili so nam, da sta šolska "čuvaja"). Zatem smo videli, da dijaki kadijo (dovoljene in nedovoljene substance) kar v šoli in na šolskem dvorišču. Najbolj zanimivo mi je bilo sedeti na hodniku in opazovati ljudi. Bili so vseh mogočih ras in kultur. Sama sem najbolj "freak" na

črnce, ki jih je tam ogromno.

Odigrali smo tudi mednarodne tekme, dekleta odbojko, fantje pa nogomet in košarko. Pri odbojki smo se nasmejali do solz, ker so na tej šoli komaj letos začeli igrati odbojko (prej niso imeli igrišča) in tako normalno dekleta niso imela možnosti proti nam. Fantje pa so bili bolj izenačeni.

Pripravili smo tudi Slovenian day. Predstavili smo se šoli preko "dokumentarca" o Sloveniji, zapeli smo jim nekaj slovenskih pesmi in ponudili kakšno našo hrano.

V šoli mi je bilo res zelo všeč, pri moji gostiteljski družini pa je bilo precej drugače. Normalno sem se lahko pogovarjala le z Manuelom (na srečo je bila pri isti družini še ena Slovenka), vendar pa je vedno govoril le o

Jugoslaviji, Titu, vojnah, Hitlerju, ... Zanimivo ne? (ha ha) Po enem tednu, ko sem vsakega posebej bolje spoznala, sem ugotovila, da ima Tereza pri vsem glavno besedo (ona je na neki šoli poučevala verouk) in je zelo zelo staromodna, Manuel je sicer zelo prijazen in je storil vse, da sem se dobro počutila, a je precej dolgočasen, najmlajša Rita je razvajena in je bila vedno tečna, Joana je zelo prijazna in bi verjetno preživela dosti več časa z mano, če bi znala angleško in če ne bi bilo Raquel, ki ji nikoli nič ni bilo po godu in je bila, tako kot njena mama, staromodna. Najbolj sem se ujela s Pedrom. On je mene učil portugalsko, jaz pa njega angleško, igrala sva nogomet, skratka precej časa

sva preživela skupaj.

Prvi teden smo torej hodili v šolo, naslednji teden pa so bile počitnice. V tem času smo si ogledali Lizbono, Setubal in ostala bližnja mesta. Čez vikend pa smo šli še na družinski izlet v Algarve južna obala Portugalske in malce pokukali tudi v Španijo.

Vse to je bilo enkratno, malo več težav pa je bilo okrog mojih "nočnih" izhodov. Raquel in Joana namreč še nikoli nista šli v disko ali zvečer v kino ali vsaj h kakšni prijateljici, zato sem potrebovala kar nekaj dni, da sem staršem pojasnila, da pač hočem videti, kako pri njih zgleda nočno življenje. Najprej sem poslušala "predavanje" o drogah, alkoholu in o tem, kako je pri njih ponoči nevarno. Šele ko sem jim večkrat zagotovila, da je s temi stvarmi povsod enako, tudi v Sloveniji in da grem doma vsak vikend ven in da se ne drogiram, da se ne bom napila in da gremo vsi Slovenci v isti klub in bo vse v redu, je Tereza privolila, da lahko gremo. Zanimivo je bilo, da v disko, v katerega smo šli, niso pustili tistih, ki so bili skejtersko oblečeni ali pa so imeli kake čudne čevlje. Sestri sta mi ob vstopu zabičali, da ne smem piti alkohola (seveda sem zanalašč storila ravno to) in res si ga nisem privoščila dosti, ker je tam pijača vsaj 2x dražja kot pri nas. Drugače je v diskotekah "v redu", ampak naše so še vedno boljše.

V prednosti so edino glede filmov, npr. Hannibal je bil pri njih na sporedu že februarja, k nam pa je prispel šele zdaj.

Edino veliko razočaranje je bil njihov maturantski ples. Vsak je plačal 1000 eškadov (oz. tolarjev) in pričakovali smo ples v našem stilu, na koncu pa smo sedeli na tleh na nekih stopnicah in razočarano preštevali ure do odhoda. Do štirih zjutraj smo bili tam (odplesali so edino dunajski valček, ki so ga vadili 2 meseca in šlo jim je zelo dobro pri spotikanju in stopanju po partnerjevih prstih!), ob petih pa smo se odpeljali v Lizbono in ... domov!

Čeprav smo prej vsi komaj čakali na odhod, mi je, ko sem sedla na letalo, postalo kar žal, da je vsega konec. Spoznala sem precej prijaznih ljudi, s katerimi sem ohranila stike.

Vsak od nas je imel svoja pričakovanja o bivanju na Portugalskem in enim so se želje izpolnile, drugim ne. Mene je motilo nekaj malenkosti, vendar sedaj, ko pogledam nazaj, mi sploh ni žal, da sem bila tam in bi z veseljem šla še enkrat. Moram pa poudariti, da sem se naučila precej več portugalščine kot moji prijatelji, ker sem bila pač "prisiljena". Ker so doma govorili vedno portugalsko tudi z mano (razen očeta) sem po dveh tednih razumela že zelo dosti, povedati pa sem znala že tudi precej. Portugalščina je lahek jezik in mi je takoj prišel v uho.

Mislím, da smo dosegli naš cilj spoznavanje jezika in kulture in nam bo vsem koristilo v življenju to, da vemo, kako stvari potekajo pri njih (saj je vse precej drugače kot pri nas, predvsem se jim nikoli ne mudi in vedno povsod zamujajo).

15. aprila pa smo spet mi gostili njih, a o tem morda kdaj drugič...

Der internationale Austausch der Schüler aus Slowenien und Portugal

"In der großen Pause sollen sich alle Schüler, die an dem internationalen Austausch mit Portugal interessiert sind, bei der Sozialarbeiterin melden." Diese Nachricht wurde über den Schullautesprecher in der ganzen Schule verbreitet. Ich fand sie sofort sehr interessant. Deshalb ging ich zum Treffen, um ein bisschen mehr über das Projekt zu erfahren. Eine Mittelschule aus Setubal und unsere Schule machten bei dem Projekt Lingua mit, dessen Thema "Lebensweise der Jugendlichen und Kennenlernen der Kultur und der

Sprache des andern Landes" war. Weil ich sehr gesellig bin und weil ich mich für die Sprache und Kultur anderer Länder interessiere, war ich sofort dabei.

Unsere Begegnung fand vom 18. 2. bis 4. 2. 2001 in Portugal statt. Einige Wochen vor unserer Abreise machten wir einen kurzen Portugiesischkurs. Wir lernten nur die wichtigsten Wörter für eine Konversation.

Und für den Anfang reichte das.

Endlich kam der Tag der Abreise. Für mich war das etwas ganz Neues. Zum ersten Mal war ich auf einem Flughafen und flog mit einem Flugzeug. Zum ersten Mal kam ich nach Portugal. Zum ersten Mal wohnte ich bei einer fremden Familie. "Das wird interessant werden," sagte ich mir. Das Flugzeug landete in Lissabon. Von da aus führen wir nach Setubal, wo uns unsere Gastgeber empfangen.

Als wir alle zusammen in demselben Raum standen, war es sehr aufregend, denn man kannte niemanden.

Als uns unsere Gastgeber vorgestellt wurden, war ich ein bisschen enttäuscht, denn die Geschwister Raquel (16) und Joana (15) konnten Englisch nicht besser als ich Portugiesisch. Weil es schon spät war, führen wir zuerst mal nach Hause. Und da wartete die nächste Überraschung auf mich. Ihr Haus sah genau so aus wie in einer mexikanischen Seifenoper. Ich lernte weitere Familienmitglieder kennen: Pedro

(11), Rita (6), die Mutter Teresa und den Vater Manuel. Er war auch der einzige, der Englisch sprechen konnte. Als ich mich später ins Bett legte, war es mir sehr kalt (10 Grad Celsius im Haus) und ich dachte:

"Oh Gott, wo bin ich bloß hingekommen?!"

Am nächsten Morgen gingen wir zusammen in die Schule. Wir wollten uns die Stunden Englisch, Deutsch, Biologie, Chemie und Sport ansehen. Speziell für uns gab es im Stundenplan dann auch zehn Stunden Portugiesisch. Am ersten Schultag, als wir das Schulsystem kennen lernen sollten, stellten wir überrascht

fest, dass die Unterrichtsstunden dort viel lockerer als bei uns sind. Das Notensystem umfasst Noten von 1 bis 20; die ersten zehn Noten bedeuten ungenügend. Die Tests werden nicht während des ganzen Schuljahrs geschrieben, sondern nur am Ende des Schulsemesters. Sehr gern besuchten wir die Englischstunde, denn der Lehrer war sehr freundlich. Wir sprachen über das Leben in Portugal und Slowenien. Man konnte schon gut sehen, dass unsere Englischkenntnisse bedeutend besser waren als die ihren. In Deutsch waren wir ebenfalls echte Meister. Am ersten Tag waren wir bei allen Stunden anwesend. In den folgenden Tagen aber schwänzten wir alle Fächer außer Englisch und Portugiesisch. Sagen wir mal so: wir lernten den Schulalltag während eines Unterrichtstages kennen. Es gab Überraschungen ohne Ende. Zuerst schockierten uns die beiden Wachhunde, die das Schulgebäude bewachten. Weiterhin stellten wir fest, dass die Schüler auf dem Schulhof rauchen durften. Am interessantesten war es, im Gang zu sitzen und die Leute zu beobachten. Es gab Menschen aller Hautfarben und Kulturen.

Wir nahmen auch an internationalen Wettbewerben teil: die Mädchen spielten Volleyball und die Jungen Fußball und Basketball. Beim Volleyball hatten wir einen Riesenspaß, weil die anderen Mädchen sehr schlecht spielten und gegen uns keine Chancen hatten. Die Spiele der Jungen waren ausgeglichener.

Wir bereiteten auch einen "slowenischen Tag" vor. Wir stellten uns mit einem Dokumentarfilm über Slowenien vor. Weiterhin sangen wir einige slowenische Lieder und boten einige unserer National Speisen an.

In der Schule gefiel es mir sehr gut. Bei meiner Gastfamilie war es ganz anders. Ich konnte nur mit Manuel sprechen. Und seine Themen waren immer nur Jugoslawien, Tito, der Krieg und Hitler. Interessant, nicht wahr? Nach einer Woche lernte ich alle besser kennen. Und so konnte ich schließlich feststellen, dass Teresa das letzte Wort in der Familie hatte. Sie war auch Religionslehrerin. Mir gefiel nicht, dass sie sehr altmodisch war. Manuel war zwar sehr freundlich, aber er war auch ziemlich langweilig. Rita war verwöhnt und immer lästig Joana war sehr freundlich und hätte bestimmt mehr Zeit mit mir verbracht, wenn sie besser hätte Englisch sprechen können. Raquel war unzufrieden und auch so altmodisch wie ihre Mutter. Am besten verstand ich mich mit Pedro. Er brachte mir Portugiesisch bei und ich ihm Englisch. Wir spielten auch Fußball. Wir verbrachten viel Zeit zusammen.

In der ersten Woche waren wir in der Schule. In der zweiten hatten wir dann Ferien. Da besichtigten wir Lissabon, Setubal und andere Städte in der Nähe. Am

Wochenende machten wir auch einen Familienausflug an die Algarve an der Südküste des Landes und nach Spanien. Das war einmalig.

Ein bisschen mehr Probleme gab es bei meinen Nachtunternehmungen. Raquel und Joane gingen nämlich nie in die Disko, ins Kino oder zu ihren Freundinnen. Und deswegen brauchte ich ein paar Tage, um den Eltern zu erklären, dass ich auch erfahren wollte, wie das Nachtleben aussieht. Zuerst musste ich einen Vortrag über Alkohol und Drogen über mich ergehen lassen. Erst nach mehrmaligen Zusicherungen, dass ich auch in Slowenien oft ausgehe und keinen Alkohol trinke und keine Drogen nehme, stimmte Teresa zu, dass wir ausgehen durften. Interessant fand ich, dass man nicht in die Disko hineingelassen wurde, wenn man komisch angezogen war. Ich musste versprechen keinen Alkohol zu trinken. Kein Problem, denn er war auch viel teurer als bei uns. Die Disko war schon okay, trotzdem finde ich unsere Diskos besser.

Eine einzige große Enttäuschung war ihr Abiturball. Jeder von uns zahlte 1000 Tollar. Wir erwarteten einen Ball in unserem Stil, aber am Ende saßen wir auf einer Treppe und zählten enttäuscht die Stunden bis zu unserer Abfahrt. Wir mussten bis 4 Uhr morgens ausharren. (Sie tanzten nur Wiener Walzer, den sie zwei Monate geübt hatten und machten es sehr gut sie stolperten und traten den Partnern auf die Zehen.)

Um 5 Uhr fuhren wir nach Lissabon und ... nach Hause! Obwohl wir zuerst alle sehnheltest auf die Heimfahrt gewartet hatten, tat es mir nun, als ich ins Flugzeug einstieg, Leid, dass alles schon vorbei ist. Ich lernte einige nette Leute kennen, mit denen ich in Verbindung bleibe.

Jeder von uns hatte seine eigenen Erwartungen von dem Aufenthalt in Portugal. Einige dieser Erwartungen und Wünsche erfüllten sich, andere nicht. Ein paar Kleinigkeiten störten mich, aber jetzt, rückblickend, bereue ich überhaupt nicht, dass ich dort war und ich würde mit Freude noch einmal auf diese Reise gehen. Ich muss betonen, dass ich mehr lernte als meine Freunde, weil ich einfach dazu "gezwungen" war. Weil in meiner Gastfamilie nur Portugiesisch gesprochen wurde, mit Ausnahme von dem Vater, verstand ich nach zwei Wochen schon viel. Und auch sprechen konnte ich etwas. Portugiesisch ist eine einfache Sprache und geht leicht ins Ohr.

Ich glaube, dass wir unser Ziel erreichten, nämlich die Sprache und die Kultur kennen zu lernen. Das Leben dort unterscheidet sich von unserem Leben in vielen Dingen. Mir fiel besonders auf, dass sie nie in Eile sind und sich immer verspäten.

Am 15. April bewirteten wir sie, aber davon vielleicht ein anderes Mal ...

Prevod v nemščino: :Darja in Irma Medle, 4.f, Alenka Virant, 4.f

ŠPORT IN IGRE V REPUBLIKI JUŽNI AFRIKI

Robert Šupe, prof.

V Južni Afriki se ljudje lahko ukvarjajo z različnimi vrstami športa. Mladi fantje imajo radi rugby, nogomet in kriket, moške in ženske vseh starosti pa družijo veselje do igranja tenisa. Starejšim so bolj pri srcu balinanje, odbojka in kriket, mlajši pa imajo raje rokomet, squash, badminton, košarko, hokej, jahanje, kolesarjenje in telovadbo.

Zelo priljubljen šport je tudi golf. Za tiste, bolj potrpežljive, je tu ribolov s trnkom. Nikakor pa ne smemo pozabiti omeniti tudi plavanja. Vroči poletni dnevi so kot ustvarjeni za kopanje v bazenu ali morju, kjer veseli in razposajeni otroci pa na moč uživajo, medtem ko se spuščajo po vodnih toboganih na igriščih.

Južna Afrika je dežela sonca, zato tukaj ljudje preživljajo veliko prostega časa na prostem, medtem ko vadijo oziroma trenirajo svoj priljubljen šport. Ko pa prideta dež in mraz, lahko igrajo doma namizni tenis, biljard in pikado.

Atleti so ponavadi zelo zdravi ljudje. Enako velja tudi za veslače, deskarje in jadralce. Omenjeni športi privabljajo na plaže številne gledalce.

Na tisoče športnih navdušencev pritegnejo tako imenovani dvoranski športi, kjer ti lahko gledajo tekme priljubljenih ekip oziroma svoje športne vzornike v akciji. S svojih udobnih sedežev lahko navdušeno kličejo slavnemu Springbok - moštvu, glasno navijanje gledalcev pa tudi spremlja napete boksarske dvoboje in turnirje v rokoborbi. Prav vsem pa so v veliko zadovoljstvo številne družabne igre doma, kot na primer šah, dama, mlin ter različne igre s kartami, ob katerih preživijo mnogo prijetnih trenutkov

SUID-AFRIKAANSE SPORT EN SPELETJIES

In Suid-Afrika kan 'n mens aan baie sportsoorte deelneem. Fikse jong mans speel graag rugby, sokker en kriket. Mans en vrouens van alle ouderdomsgroepe verkies tennis omdat hulle goeie oefening kry en baie gesselling kan verkeer. Ouer mense hou van rolbal, jukskei en croquet (kroukie). Die jongers verkies vlugbal, muurbal, netbal, basketbal, e hokkie, perdry, fietsry en gimnastiek. 'n sportsoort wat baie gewild is, is gholf. Dan is daar nog hengel/visvang vir mense wat baie geduld het. Moenie svem vergeet nie. Op 'n warm somersdag is daar niks lekkerder as swem in 'n swembad of in die see nie, Kinders baljaar ook graag op 'n watergyl baan.

Suid-Afrika is 'n sonnige land. Mense kan baie in die buitelug verkeer en hulle geliefkoosde sportsoort beoefen. As dit baie koud en nat is, kan 'n mens allerlei binnenshuise speletjies speel soos tafeltennis, snoeker, biljart en pyltjies.

Atlete wat aan atletiek deelneem, is gewoonlik baie gesonde mense. So ook roeiers, seilplankryers en seiljagvaarders. Baie van hierdie genoemde sportsoorte lok baie toeskouers. In Suid-Afrika is daar duisende mense wat geesdriftig op pawiljoene na hulle sporthelde in aksie kyk en self geen oefening kry nie. Hulle juig 'n springbokrugbyspan toe of moedig 'n bokser of stoeier met groot lawaai aan, maar self is hulle leunstoelsportmense.

Binnenshuise speletjies soos skaak, dambord, en verskeie kaartspeletjies gee baie ure van genot vir ons almal.

Na obrobju žametne noči vijuga domišljija. Noč dozoreva z okni, tankimi opnami skrivnostnih mitov in pozabljanj, slikovitimi okni, nepredirnimi opnami. Nanje potrka domišljija, meče opozorilne kamenčke iz praznine, da bi posrkali paradoks, pošlje misel, drezne s kislino v utrujen žamet, prikličje morje za lesket, osuje mak in razreže horizont v množico pogledov in predstav in metafor in iskanj in v temo. Tema je vročična v obledeli ideji o sebi. Tema je rojevanje, prvinski krč usločenih teles kot slikovitih mostov, tema je usihanje svetlobe, tema je usihanje simbolov. Jutra so stara in samotno udarjajo ob skale, ob počivališča večnih školjk, ki jih odplavlja ognjeno ogrodje dneva.

Neukročena plastika telesa iz starodavne bajke, ki v duši drsi v izlizani jazz mojih sanj. Ritem nenadejanih stičišč, čarovna moč belih slapov kože; prsti, ki rišejo nove obrise v drhtenju, plahost seznanjanja z nežnim in otipljivim svetom, potem ko so se obredi že zganili in so ob pogledu na okrogle, šibke rame že porajali ljubkost.

Tisti deček je bil živ spomin. Rumeni deček iz temnozelenega zraka, v katerem so se zarisovali zavesljaji metuljevih kril. Zamenjali so ga s sinjim poletnim nebom v dnu njihovih naročij; vetrnica je padla iz radovednih otroških rok... Z vsemi žavbami namazan deček, poln pikapolonic in misli in dnevnih vesti, ki jih vsako jutro srka vase iz zmečkanih časnikov na pultu ob kavi... Dobra prikazen iz lave, iz vročih tleh, iz ostrega bistva, poslednje rojstvo ugaslih ognjenikov...

Petra Klepac

THE PAIN

Take these blood-stained tears
from my sad eyes,
they are just painful
my whole world is tearful.

The pain is everywhere
but no tender smile is anywhere.

Nothing's gonna make me alive
nothing's gonna make me fly
that I could touch the sky.

Please, take me away
here I lost my dreamy days
here I lost my happy face.

I cant see anything
the light dazzles me
nobody can hold me.

HOW

My question is just: how
How can I live?
How can I think?
How can I love?...
If I lost my true love?

My life now is hard,
my happiness now is short.
Why did they take him from me?
Why did he leave me?

This is hard,
and I can't understand.

When the silent river stops to run,
my heart is burned
and I know
I lost the ray of the sun.

I search for the words,
but I can't find them
to tell you,
how beautiful he is...

Where is my angel,
who never cries,
he tells me little things
which help me survive everything.

He told me:
Listen to your heart
and be nice with your life;
and you will see,
that the sad rain is going down.

Ni življenja

Tesnoba. Sama v sobi.
Štiri bele stene, zunaj mrak.
Temna noč mi buri domišljijo.
Strah me je. Mine.
Še vedno sem sama. Osamljena in
brez zraka.
AAAA!... Ustrašim se.
Glasen zvok v moji glavi.
Zavedno sama? Nikjer roke,
ki bi mi pomagala vstati,
nikjer oči, ki bi me videle.
Hej! Kje si?

Saj sem samo človek.
Z dušo in očmi. A sama.
Moje roke trpijo,
Ker ne morejo čutiti dotika.
Moje ustnice so suhe.
Ker te ni. Te ne bo. Rada bi tvoj
poljub.
Mmmmm... toplo postaja. Privid.
Vidim te... mogoče mi pa jutri uspe,
da te tudi občutim.

Iščem zrak. Hropem.
Kje si?

Ni te. Jaz te pa čakam.

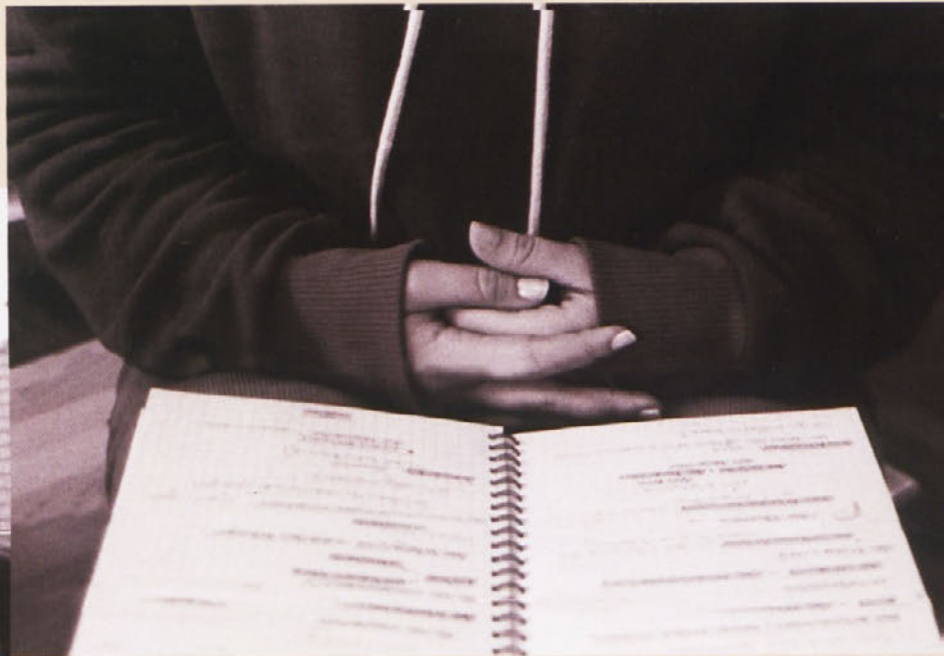
Veš, noč se je spustila name.

Špela

Gimnazija

Foto. Maja Erhovnic

Posebnosti Vzhodne Turčije

Foto: Jana Mikec

STEZICE

II 16756/2000/2001

200011112, DEC

COBISS

Študijski zbirnik

